

PÍSEŇ VALKY

MICHAELA MERGLOVÁ

PÍSEŇ
VÁLKY

EDICE PEVNOST

PÍSEŇ VÁLKY

MICHAELA MERGLOVÁ

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2022
Cover Art © Lukáš Tuma, 2022
Drawings © Žaneta Kortusová, 2022
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0100-8 (print)

ISBN 978-80-278-1262-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1263-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1264-6 (pdf)

DIVOŽENKY

„*Ta židle lepší.*“

„*Ty taky lepší.*“

Č*vaaaaacht!*

Nočním lesem se ten zvuk rozlehl jako plesnutí splašek na dlažbě. Puštík, co si protahoval perutě na větvi nad rašeliništěm, se vyplašeně vznesl a zmizel ve tmě.

Šplouchání chvíli pokračovalo, pak se z rákosí přidalo ještě hekání a vrčení. Znělo to jako zvíře dodělávající v hromadě hnoje.

A dokonce to podobně i vypadalo.

Z bahna se na břeh vytáhla věc. Zamazaná blátem a hnijícími rostlinami připomínala nejvíc obludu z bažin, jakmile ale setřásla z ramen plášť, vyrýsovala se v měsíčním světle silueta člověka.

Princ Símiran se doplazil k místu, kde smrdutý žabinec končil, a tam zůstal s těžkým oddechováním ležet.

Všechno se pohnojilo, a to způsobem, který vůbec nečekal.

On, který předvídal všechno, každý krok dělal s rozmyslem, obešel sever i jih se sliby a úplatky a dary, jehož krev i proroctví předurčovaly k velkým věcem...

... se teď válí v blátě jako poslední žebrák obraný o všechno.

Zaťal pěsti.

Celý život strávil takhle – v blátě a na dně. Jeho děda, Aerchana z Colechu, zabil před mnoha lety Lug z Dussu. Sebral mu život, čest i jeho město a Aerchanovi dědicové museli prchnout, aby je nestihl stejný osud. Símiranova matka živořila na severu za Delavskými horami v síních pánů, kteří byli ochotni jí a jejímu synovi nabídnout přístřeší. Jenže jak se tenčilo bohatství, jež s sebou přinesla, řídly i řady jejich přátel. Ze síní se tak postupně staly salaše a stáje a princ vyrostl v ponížení, které ho páliло v duši jako mráz. Celý život polykal vztek z nespravedlnosti, kterou zažil.

Colech mu náležel rodným právem a princ přísahal, že pro jeho získání udělá vše, co bude moci.

Přišel při tom o svého věrného sluhu a jediného přítele, rodinné dědictví předmětů nedozírné ceny vyměnil za službičky a úplatky, žadonil a plazil se před těmi, kdo by mu měli být rovni, zabíjel lidi – a k čemu to celé bylo?

Aby skončil tam, kde začal.

Sám v bahně.

Princ ničeho.

Otevřel oči a zahleděl se do tmy.

Čeká tě sláva, nebo zatracení. Černá šupina, stříbrný vlk, roh ze zlata, pírkó z lidské kůže a slzy princezny. Jeden muž je spojuje, a právě on bude tvým nejlítějším nepřitelem. Bude milovat jen jedinou ženu, a právě ta je klíčem ke tvému vítězství. Ožeň se s ní a váš svazek přinese pád všem, kdo ti budou stát v cestě...

Slova přadleny osudů, za která zaplatil krvavou cenu, aby poznal, jakou cestu mu bohové připravili.

Věděl, kdo se za těmi slovy skrývá – Cuchenan, nejvěrnější z Dvanáctky Raíka z Dussu. Právě sňatek s Raíkovou dcerou Yasamin měl princovi otevřít cestu k rodnému městu a naplnit proroctví.

A Símiran byl blízko, tak strašlivě blízko...

A místo toho ležím zase v blátě, ožebračený jako poslední z posledních.

Z lesa se ozvalo zahoukání vyplašeného puštíka, který se chtěl vrátit zpět na svou větev.

Símiran se ztěžka nadechl.

*Ležel jsem v bahně tisíckrát a pokaždé jsem z něj vstal.
Vstanu i tentokrát.*

Silnější.

Moudřejší.

A nebezpečnější.

Stiskl zuby.

Budou litovat, co mi provedli. Všichni za to zaplatí.

A ze všech nejvíc ten zatracený malý...

* * *

„... parchant!“

„Oísene.“

„Já mu uříznu...!“

„Oísene!“

„A pak mu je narvu...!!“

„Ano, ano, tak to by snad stačilo...“

Branus rychle pochopil, že nemá cenu svého druhu tišit.

Turelova krčma nicméně hostila příliš mnoho čumilů na to, aby jim s připitým Oísenem dělal divadélko. Válečník proto rychle udělal tu jedinou věc, která dávala smysl – drapl mladého bojovníka za flígr a vystrkal ho na dvůr.

I tady bylo sice čumilů dost, ale většina z nich měla načechrané peří a dva parátky, takže nehrozilo, že budou šířit Oísenovy výkřiky jako šestkrát překroucený drb nebo nedej bohům rozdmýchávat jeho vztek nadšeným povzbuzováním.

Mladého válečníka nicméně změna prostředí nepotěšila. „Co to děláš?!“

„Chráním tě před oprátkou.“

„Pust! Poradím si sám! Ten zatracený...!“

„Ano, ten zatracený, já vím, ale napřed se párkrát projdi tam a zpátky a vydýchej se.“

„Nechci se vydýchávat! Chci mu zakroutit krkem!“

„No, a to je právě to, proč by ses měl vydýchat, možná zkusit strčit hlavu támhle do vědra a podívat se na to všechno s odstupem.“

„S odstupem?!“

„Ano. Protože zrovna teď to vypadá, že vyrazíš utrhnout Minangarovi hlavu, a to by tě mohlo hned ráno zatraceně mrzet.“

„A to jako proč?!“

„Protože bys seděl v base, to zaprvé, a zadruhé bys možná zjistil, že jsi neměl až tak docela důvod.“

„Neměl důvod?! Ten kurevník mi chodí za ženou!“

„A to víš jak? Z toho, že její jméno prý zakřičel, když spal s Bínou?“

„Chlap nekřičí jména ženských, s kterými nebyl!“

„To by ses divil,“ ušklíbl se Branus. „Nechceš vědět, kolikrát mě už pěkná ženská dostala do potíží, když jsem tu svoji starou čarodějnici oslovil špatným jménem.“

Oísenova už tak vzteky rudá tvář ještě o odstín zbrunátněla. Vypadal teď jako žok zkvašeného vína, co hrozí prasknout. „Já snad nevěřím svým uším! Ty se dáváš na jeho stranu?!“

Branus rozhodil rukama. „Já se nedávám na žádnou stranu. Ale vážně si myslíš, že by ti tvoje žena zahýbala, sotva si tě vzala?“

„Kdo ví? Tak často s ním cestuje a špitá si s ním něco stranou, že ani nevím... A všechny ty jeho poznámky, sotva jsem se oženil...!“

„Je to parchant, ale copak ty poznámky neměl už dřív?“
Oísen zaváhal. „Měl, ale...“

„A podívej, Bína je běhna. Dala každému, co jí prošel hospodou. Tys s ní taky nejednou spal, takže než poběžíš domů přerazit svou ženu a Raíkova zpěváka, zkus raději chvilku přemýšlet. Možná, že Bína dobře věděla, co říct, aby tě popíchla.“

Oísen přimhouřil oči. „Ty myslíš, že to řekla, jen aby mě nakrkla?“

„Myslím, že je příhodné, že před tebou nad čtvrtým pivem utrousila něco takového.“ Branus pokrčil rameny. „Možná žárlí, že ses oženil. Možná ji Minangar něčím namíchl a ona v tobě uviděla způsob, jak si s ním vyřídit účty. Možná opravdu řekl jméno tvojí ženy, když byl s Bínou, a tvoje žena o tom nemá ani tušení. A možná ti Gaía zanáší. Tak či tak, neunáhluj se. Napij se vody, vyspi se a jdi na to s rozmyslem. Sleduj svou ženu, jestli ti zavdá příčinu k pochybnostem, a sleduj chvíli jeho, než něco uděláš.“

Oísen kopl do prázdného džberu. Ten hlučně odletěl na druhý konec dvorku.

Okřídlené hejno čumilů se rozprchlo s kdákáním do stran. „Mám už po krk jeho ponižování, Branusi! Vždycky mu všechno prochází, tancuje kolem cizích manželek, jako by se nechumelilo, a já nehodlám být další manžel, kterému nasadí parohy!“

Branus vážně přikývl. „Neboj se, jestli je na tom jen trochu pravdy, zmalujeme mu zadek na fialovo.“

„Zadek?! Já mu uříznu...!“

„Já vím, já vím, to už jsi říkal.“ Branus se nervózně ošil. „Ale teď máš místo krve pivo, a to nikdy není dobré na velká rozhodování. Pojd'. Rozchodíme to.“

„Ale...“

„Pojd'!“

Branus ho drapl pod rukou a stejně jako předtím ho vytáhl na ulici.

„Naše útrata...“ zamumlal Oísen, ale Branus jen mávl rukou.

„Bína ví, kde nás najde. A dneska nám posloužila víc než dost. Husa pitomá,“ odplivl si pak tiše a vyrazil s Oísenem do ulic.

* * *

Minangar zasyčel.

Zašité škrábance na rukou se hojily pomalu. Galcho-bar už potřetí za posledních pár dní vymačkával hnis, na což bard reagoval kničením.

„Mažeš to?“ zabručel léčitel, když se natáhl pro čistý obvaz.

„Ano.“

„Mastí?“

„Hm.“

„Tou mastí, co jsem ti dal?“

„Ano! Čím jiným bych to asi mazal?“ naštětil se Minangar.

Léčitelův netečný vzhled dával jasně najevo, že považuje barda za dostatečně slabomyslného na to, aby si do rány vtíral vlastní splašky. Mlčky škrábance převázal a natáhl se ke stolu, odkud vytáhl dřevěnou krabičku.

„Maž to teď tímhle.“

„Co to je?“ zajímal se bard.

„Mastička.“

„To vidím, ale proč? Ještě mám tamtu.“

„Tahle je silnější.“

Minangar odšrouboval víčko a přičichl si. Obličej se mu zkroutil, jako by mu pod nosem uhnula noha. „Fuj!“

„Dvakrát denně.“

„To smrdí!“

„Pořád méně než snět,“ odvětil Galchobar a nevzrušeně sledoval, jak si Minangar odplivl na zem.

„Ten smrad se mi dostal do pusy!“

Felčar si povzdychl, zatímco básník si třel prsty jazyk, jako by se z něj pokoušel zápach oškrábat. „Na tyhle kašparoviny nemám čas. Maž – nemaž, je mi to jedno, ale především maž odsud. Zdržuješ mě.“

Minangar zavíčkoval krabičku a vycouval z místnosti. Dveře za ním zaduněly, sotva z nich vyšel.

Felčarova pracovna ležela příhodně v nejnižším patře tvrže hned u vnitřního prostranství se zahradou. Vysoké duby skýtaly za slunných dní vítaný stín a za pošmourných rán jako to dnešní alespoň trochu klidu od ruchu města.

Minangar se k nim vydal a zamyšleně se rozhlížel. Rád lelkoval mezi kořeny a věděl, že tu stejně tak ráda tráví čas i Gaía.

Je to teď Oísenova žena, připomněl si v duchu, ale nedokázal se ubránit úsměvu, když si na ni vzpomněl. Oísenova žena nebo ne, Minangarovi se neříkalo svůdce vdaných paniček pro nic za nic.

Obešel největší z dubů a srdce mu poskočilo, když si všiml, že u jeho paty někdo postává.

Zamířil k němu.

Tři kroky a radost ho přešla.

To když si uvědomil, že zírá do šedých očí Branuse z Dvanáctky.

„Och, pardon, nenech se rušit...“ zamumlal Minangar. Už se otáčel, aby se vytratil, ale na rameni se mu stiskly prsty.

„Jen se nikam nemrcas, čekal jsem na tebe, takže si teď poslechněš, co jsem ti přišel říct,“ zabručel válečník.

„To zní vážně,“ zazubil se Minangar.

„Je to vážné,“ odsekl Branus zamračeně. „A bude to tvoje první a poslední varování, takže se přestaň šklebit.“

Bard si složil ruce na prsou a polkl úšklebek. „Dobrá. Poslouchám.“

„Včera večer jsme s Oísenem pili u Turela a Bína mu řekla, že jsi křičel jméno jeho manželky, když jsi s ní trávil veselou chvílku.“

Minangar cítil, jak se mu ztrácí barva z tváří. Do psí řiti!

Branus přimhouřil oči. „Podle toho, jak se tváříš, hádám, že nelhala.“

Bard zašermoval rukama. „Byla to náhoda. Omyl! Byl jsem nadraný jak peří a nepřemýšlel jsem...“

„Očividně.“

„Nic to neznamená!“

„Mně to vysvětlovat nemusíš.“

Minangar spustil paže. „A Oísenovi?“

„Ten ti vysklí úsměv, než se dostaneš ke slovu.“

Minangar polkl. „Proč mi to říkáš? Neměl bys s Oísenem plánovat, v jaké uličce mě večer společně zbijete?“

„Takových činností se neúčastním,“ usekl Branus odtažitě. „Vždycky jsem věřil, že je lepší si věci napřímo vyříkat než dělat nějaké podlosti. Ale Oísen není moc šťastný a myslím, že kdyby tě teď viděl, zabije tě.“

„Nikdy jsem se jí nedotkl...“

„A chtěl jsi?“

„Ne,“ hlesl Minangar, ale dobře věděl, že je ta lež průhledná jako křišťál.

Branus si toho ostatně všiml taky, protože potřásl hlavou. „Doufám, že umíš líp utíkat než lhát,“ zabručel.

„Nechtěl jsem...“

„Ať už jsi chtěl cokoli, Bínu jsi naštvál a Oísená rozpálil do ruda, takže jestli si plánuješ udržet hlavu na krku, radím ti, aby ses Gaíe začal vyhýbat, a to okamžitě.“

„Jsme jenom přátelé...“

„Jak jsem říkal, nauč se líp lhát,“ přerušil ho Branus. „Uklid' se teď na pár dní do bordelu, pokud možno tak, aby si o tom povídalo celé Dussu. Nebo začni pálit za nějakou ženskou, aby bylo všem nad slunce jasné, že nemáš zájem jinde. Anebo někam na pár dní prostě vypadni. Je mi jedno, jak to uděláš, ale Oísenově ženě se vyhybej a jemu také. A nenech se zmýlit, sice jsem tě přišel varovat, ale i mě žerou ty tvé hloupé legrácky na náš účet. Nejsem Cuchenan, co nad tebou drží ochrannou ruku. Jestli si to s tebou přijde Oísen vyřídit, budu chránit jeho před oprátkou, a ne tebe před pěstmí, rozumíme si?“

„Dokonale,“ přikývl Minangar bezbarvě.

„Výborně. V tom případě ti přeju pěkný den.“ Válečník vykročil kolem stromů zpátky do chodby.

Bard zůstal stát pod stromy.

Branus se nemýlil, zašít se teď na nějakou dobu do bordelu by celé situaci určitě prospělo a bohové vědí, že Minangar nenavštívil Liščí díru od chvíle, kdy s Cuchenanem odjízděli do Ibarvaru. Půlka děvek už musela zapomenout, jak vypadá, možná by se tam mohl zastavit, trochu se jim připomenout, pošpásovat...

Jenže z toho pomyšlení mu jen ztěžkl žaludek.

Nechtělo se mu trávit čas hrátkami s děvkami.

Dokonce ani s jinými ženami ho poslední dobou nic nebavilo.

S žádnou ženou nebyl ode dne, kdy se Gaía vdala a kdy...

... *kdy Cuchenan odjel.*

Polkl.

Zatímco strach z možného výprasku od Oíseny ho tlačil v břicho palčivě, to, co mu projelo tělem teď, mělo tupější nádech, avšak o nic méně naléhavý.

Devět dní.

Už uplynulo devět dní od chvíle, kdy jeho druh opustil brány Dussu a vyrazil do lesů odklonit hrozbu divoženek. Všichni si mysleli, že se největší hrdina Delavy za tři dny vrátí s triumfem a další skvělou historkou za pasem.

Jenže s každým dalším ránem, kdy se nevracel, rostla bardova nervozita – a nejen jeho.

Paní Yasamin se ploužila chodbami pevnosti stále smutnější a skleslejší. Mnozí to prisuzovali zrušenému sňatku s princem Símiranem, kterého básník v posledním okamžiku odhalil coby lháře a úkladného vraha. Jenže Minangar jako jeden z mála znal pravou příčinu jejich nejistot, a sice utajený sňatek, který s Cuchenanem uzavřela.

Pán Delavy Raík oproti tomu vypadal den ode dne podrážděnější a zdálo se, že není daleko od rozhodnutí vypravit do lesa novou výpravu.

Bard se zadíval směrem, kterým předtím Branus odešel.

Válečník měl pravdu, bard by se měl zavřít na pár dní do bordelu a tam hlasitě hýřit a vyvádět psí kusy. To byla ta rozumná věc, kterou by měl udělat.

Jenže já jsem k rozumným nikdy nepatřil, pomyslel si Minangar a vyrazil opačným směrem.

Přišel čas přesvědčit Raíka, aby vyslal někoho v Cuchenanových stopách.

Ideálně hned.

* * *

Svívalo. Nový den vstával v temně krvavých odstínech a Raík si pomyslel, že by mu jeho druid nepochybně vysvětlil, že je to zlé znamení.

Všechno bylo poslední dobou zlé znamení.

Od chvíle, kdy princ Símiran zmizel z jejich dosahu, mu připadalo, jako by se něco změnilo. Vzduch voněl jinak, vlny v řece šly opačným směrem, listí v korunách šeptalo.

Něco se dělo.

Něco se blížilo.

A Raík dobře věděl co.

Ten pocit už jednou měl, před mnoha a mnoha lety, když se stal pánem Dussu. Když poprvé usedl na osiřelý stolec, který se po Luguřově smrti pokoušel získat pultucet členů jeho družiny, jen aby každý z nich zemřel rukou dalšího zrádce.

Raík tehdy uspěl. Sice mladičký, ale rozhodný sjednotil rozhádané válečníky silou a slovy, přesvědčil je, že on a jenom on je hoden je vést.

Postavil kolem sebe novou Dvanáctku, družinu věrných, kteří měli schopnosti i ctižádost stát se skutečnými hrdiny legend – Curgur Veselá huba, Marak s Černou liškou, Bordacha, už tehdy přezdíváný Ryšavá svině, jeho bratr Garcha...

... a Eglar.

Pán Dussu při vzpomínce na něho sevřel pěsti.

Eglar byl nejlepší z nich, pravý bojovník, o kterém měli bardí jednou zpívat oslavné písně. Krásný, schopný, odvážný, do boje se vrhal s vervou, jakmile promluvil, lidé naslouchali, a když se procházel ulicemi, působil jako pravý král. Všichni ho milovali, muži i ženy bez rozdílu.

Možná právě to způsobilo jeho pád. Jeho hrdost přerostla v pýchu, pokora v domýšlivost a skromnost v hlad po moci. Dussu vzkvétalo, léta válek nahradil klid a prosperita, městu se dařilo přežít i bez stříbra z bohatého Colechu, v jehož ruinách se usadil drak. Ale obraz po-

slední bašty severu před hradbou divočiny Delavských hor se stal pro Eglara až příliš lákavým.

Dny se tehdy začaly zkracovat, když Raík poprvé cítil tu změnu. Své obavy potlačil – a zřejmě právě tam chyboval.

Eglar otrávil proti Raíkovi řadu srdcí a jeho zrada stála životy mnohých, kteří ho obdivovali.

Raík si dodnes pamatoval to, co mu Eglar řekl, když se ho pak zeptal na důvod jeho zrady: „Proč sloužit, když jsem mohl mít víc?“

Pán Delavy potřásl hlavou. Když poslední dny přemýšlel nad princem Símiranem, viděl v jeho chování stejné podtóny tajemnosti a hladových ambicí, jaké kdysi přehlížel u Eglara.

Pravda, neznal mladého prince ani zdaleka tolik, ale čím víc se probíral událostmi posledních týdnů, tím víc viděl vlastní slepotu.

Když za ním Símiran přišel, tvrdil, že chce získat zpět domov svých předků – ne silou, ale spojenectvím. Výměnou za sňatek s Yasamin nabídl poklad nezměrné ceny, medailon schopný odhalit jakoukoli zradu. A Raík po něm zatoužil jako už dlouho po ničem.

Spojení vládce Lugova sídla s dědicem Aerchana mohlo přinést ukončení kruhu válek a chaosu, novou naději...

Jenže to znělo až příliš dobře. Příliš snadno.

Vždyť proč měl Símiran sloužit, když mohl mít víc? Proč chtít jen Colech, když měl na dosah celý sever?

Měl jsem tušit zradu, pomyslel si Raík snad po tisíci a znovu pocítil ten chlad.

Blížila se válka a Raík věděl, že tentokrát to bude jiné. Zestárl, jeho moc se rozrostla, ale zároveň zkřehla. Možná vládl celé Delavě, měl ve své moci stříbrotepecký Colech, silné Dussu i obchodní Ibarvar a nadto dvě de-

sítky větších a nespočet menších vesniček rozprostřených v lesích od severu na jih, jenže otěže k tomu všemu držel jen on sám. Žádný dědic mužského rodu, jen dcera Yasamin, jejíž plánovaný sňatek teď dopadl zle.

A třebaže zažehnali nebezpečí, které princ Símiran představoval, Raík nepochyboval, že historky, které se o celé záležitosti šíří, přinesou potíže – obchodníci, kteří přijeli na svatbu, už vyrazili zpátky na jih i dál na sever, a tam budou klevetit a drbat a povídat a lhát. I když lhaní nebude skoro ani potřeba.

Raík už před několika dny vyslal posly na jih do Tunde i na sever do Medovalu. Důvěryhodné muže, kteří měli za úkol mu podat zprávu, jaká je ve městech nálada, co se v ulicích šušká, a především v hospodách rozšířit historky o tom, jak se věci v Dussu udály.

Zatím jsme silní. Ale naši nepřátelé by v tom příběhu mohli spatřit slabost, na kterou zatlačí a zaútočí. A až to udělají...

Zadíval se na nádvoří, kde se chystala na cestu malá skupinka.

Ano, jestli přijde válka, bude potřebovat každý meč, a to zejména ten, který se teď ztratil v lesích. Bard měl včera pravdu – musejí najít Cuchenana.

Delava si nemůže dovolit další zakolísání.

* * *

Přikrývky zašustily, jak se Oísen převálil. Gaía se otočila a uviděla, jak na ni její manžel upírá rozespálý pohled. „Už zvonil zvon? Zaspal jsem ráno?“

„Ještě ne, ještě spi. Nechtěla jsem tě vzbudit,“ řekla měkce, zatímco si doplétala cop.

Zamračil se. „Chtěla ses mi vyplížit bez rozloučení?“ Vzal ji za ruku a přitáhl ji k sobě. Pramen, který se jí

uvolnil z copu, si namotal na prst a přitáhl si ji ještě blíž, až ho políbila.

Usmála se, ale on to neopětoval. Jeho výraz naopak posmutněl. Pustil pramen jejích vlasů a pohladil ji po tváři. „Yasamin mi tě krade den ode dne víc,“ povzdychl si.

„Krade mě stejně jako Raík tebe ode mě,“ odvětila Gaía. „Ale dnes nejdu brzy kvůli ní.“

„Kvůli komu tedy?“

„Muži jedou do lesů hledat Cuchenana a ostatní ztracené vojáky, tak jsem je chtěla vyprovodit a popřát jim šťastnou cestu.“

„Muži.“ Jeho výraz ztvrdl. „Minangar.“

Kývla. „Minangar, Olwin, Ailil...“

Oísen prudce odstrčil příkrývky a vstal.

Gaía se otočila. „Stalo se něco?“

„Ne,“ odpověděl studeně a sebral ze země hromádku šatů.

„Ještě je brzy, myslela jsem, že máš službu až po poledni...“

„Půjdu do města.“

Usmála se.

„Třeba bych tě tedy mohla doprovodit. Mohli bychom se podívat, jak obchodníci staví stánky a...“

„Ne!“ usekl tak tvrdě, až sebou trhla. „Půjdu sám.“

Došla k němu. Jakmile se ale dotkla jeho ramene, setřásl ji a oblékl si košili. „Řádné manželky doprovázejí své muže, kamkoli jdou – do města, do divočiny nebo třeba ještě dál,“ řekla smírně.

Znovu odstrčil stranou její ruce a natáhl si nohavici. „A až budeš rádná, můžeš jít se mnou.“

Zadívala se na něj jako opařená. „Stalo se něco, že se mnou takhle mluvíš?“

Utáhl opasek. „Možná.“

„Možná? Nerozumím – co? Co jsem udělala?“

„Co jsi udělala?“ zopakoval ostře. „Já nevím. A možná ani nechci vědět, když tvoje jméno vykřikuje v horké chvílce největší kurevník v celém Dussu!“

„Co... Cože? Myslíš Minangara?“

„Ne, myslím druida Meriona – jistěže Minangara! Koho jiného!“ Ruce se mu trásly, když se pokoušel sepnout si plášť.

„Já pořád nerozumím...“

„Nerozumíš? Tak se ho běž zeptat, či jméno křičel, když píchal s Bínou na seně! Můžeš se ho zeptat, až ho budeš vyprovázet z Dussu!“

Zamrkala. „To ale přece neznamená...“

„Neznamená co? Že mám parohy? Ovšemže ne! Ale celé Dussu si to myslí i bez toho!“

„I ty si to myslíš?“

Zarazil se a rozhodil rukama. „Já nevím. Nevím a nechci vědět.“

Prekvapeně se na něj dívala. „Dala jsem ti snad někdy důvod pochybovat?“

„Důvod? Jeden? Rozhodně ano! Minangar, Cuchenan, přijeli s tebou z toho lesa oba dva a já ti věřil, protože jsem chtěl. A pak jsi s nimi jela do Ibarvaru, a i tam jsem ti věřil, a věřil jsem ti, když jsem slyšel, že se s ním po večerech scházíš v zahradě...“

„Učil mě tanec na naši svatbu.“

„Jistě. Učil tě tanec. A pokaždé, když se kolem tebe ochomýtá, šel jenom zrovna okolo. A tvoje jméno křičel do vzduchu jen tak, protože mu zrovna přišlo na mysl...“

„Tohle není spravedlivé, Oísene,“ řekla tiše. „Proč mi dáváš za vinu něco, za co nemohu?“

„Nemůžeš? Tak se podívej, jak často s ním jsi! Jak často se směješ jeho legráckám, jak často si s ním vyprávíš a šuškáš někde stranou!“

Znovu se pokusil sepnout sponu.

„Jsme přátelé. Copak ty s Branusem často nemluvíš?“

„To je jiné.“

„V čem?“

„V tom, že ty jsi moje!“ štěkl a mrštil pláštěm do kouta.
„Žádná jiná žena si nepovídá s muži tolik jako ty, když je vdaná a čestná!“

Otevřela ústa a chystala se něco říct. Pak jen potřásla hlavou.

„Jsem tvá žena a přísahala jsem ti věrnost. Zůstanu dnes ráno tady a zůstanu tu i každé jiné ráno, jestli si to tak přeješ.“

Oísen stál a zíral na ni, jako by chtěl křičet, ale nevěděl najednou co. Sebral vztekle odhozený plášť, drapl svůj meč a došel mlčky ke dveřím.

„Oísene?“ promluvila na něj.

Zastavil se, ale nepodíval se na ni. „Zůstaň tady, zůstaň tam, je mi to jedno. Mně na tom nezáleží.“ Pak vyšel ven a dveře s třesknutím zapadly.

* * *

Minangar se naposledy rozhlédl po místnosti, aby se ujistil, že na nic nezapomněl, a vycouval ze dveří.

„Minangare.“

Polekaně nadskočil.

Napůl ve stínu stála paní Yasamin. Očividně na něho čekala už nějakou dobu.

„Má paní,“ sklonil rychle hlavu. „Co pro vás mohu udělat?“

„Slyšela jsem, že jedeš do lesů s vojáky hledat Cuchena. Jestli... jestli ho najdeš, předal bys mu vzkaz?“

„Samozřejmě, paní.“

V rozevřené dlani se jí zaleskl zlatý přívěsek ve tvaru slunce. „Daroval mi ho po oslavách Boadiny. Dej mu ho

jako připomínku, že na něj čekám. Pokud ho ale srdce táhne jinam, nebudu mu bránit...“

„Paní,“ přerušil ji rychle. „Snad nevěříš, že by tě Cuchenan opustil?“

Sklonila oči. „Možná ta představa, že budu provdána za někoho jiného, nešla snést a...“

„Jestli mu něco takového vůbec přišlo na mysl, pak mu nakopu zadek a přivleču ho pro tebe do Dussu na provazu. Ale věř mi, paní, nic takového se nemohlo stát. Cuchenan by nikdy neodešel – snažil jsem se ho přesvědčit, aby s tebou uprchl, ale nechtěl o tom ani slyšet. Je občas natvrdlý, ale rozhodně by tě tu nenechal někomu napospas. Miluje tě, opravdu a čestně, a raději by zemřel, než aby tě opustil.“

„Pokud je tomu tak,“ zašeptala, „pak se bojím, že se muselo přihodit něco hodně zlého. A to bych raději zjistila, že jeho láska byla falešná.“

„Já ho najdu, paní. Najdu ho a přivedu ti ho zpět, to slibuji.“

* * *

Na nádvoří doběhl právě včas na to, aby mezi řinčením kovu a pohybem těl zaslechl hlas kapitána noční stráže: „Viděl někdo toho barda, co máme brát s sebou?“

„Tady!“ Básník zvedl paži a pospíšil si mezi vojáky.

Olwin se otočil za hlasem. Měl úzkou tvář se zrzavým vousem, neméně zrzavé lokny a přísný pohled někoho, kdo ví, že ho jediná chybička bude stát příliš – patřil po Dvanáctce k těm nejlepším vojákům za hradbami, a když se Mordyc v zimě ztratil na severu, Raík jmenoval Olwina jedním z Dvanáctky. Mordycův návrat tyto plány zhatil, Olwin se však očividně rozhodl dokázat, že bude toho místa opravdu hoden, až se naskytne příležitost.

A s Cuchenanem ztraceným v lesích musí cítit, že je jedna zase blízko...

Minangar polkl tu poslední nepříjemnou myšlenku a zamával rukama. „Tady jsem!“

Olwin kývl. „Výborně. Do sedla a vyrážíme.“

Bard se rozhlédl.

Raík tentokrát nenechával nic náhodě a vysílal do lesa nejen velice schopného kapitána noční stráže, ale také čtveřici vojáků. Ozbrojenci vyzařovali sílu a sebevědomí – jestli jim ale něco z toho pomůže Cuchenana najít, to bard sám nevěděl.

Zamířil k čekající ustrojené klisně. Byl u ní Tagríd, s nímž bard strávil před časem několik týdnů prací ve stájích, a hladil zvíře po medové hřívě.

„Buď na ni hodný, ano?“ řekl mladík tiše. „Má za sebou pár zlých týdnů.“

„Jak zlých týdnů?“

„Přišli jsme o její hříbě a je z toho neklidná.“

Minangar zaváhal. „Proč mi ji tedy dáváš na cestu? Víš, že nejsem žádný skvělý jezdec.“

Tagríd se na barda zadíval s tou obvyklou směsí nivity a laskavé přihlouplosti. „Já vím, ale Zrzoun vyhrožuje, že jestli nezačne být užitečná, budeme se jí muset zbavit. A já nechci, abychom ji dali pryč. A ty jsi ke zvířatům šetrný, tak jsem si říkal, že by tahle cesta nemusela skončit zle a Zrzoun aspoň uvidí, že je zase v pořádku – je to jenom tam a zpátky, ne?“

Bard si povzdychl a podrbal letargické zvíře za ušima. „Dobře. Vynasnažím se být na ni hodný.“

„Vyrážíme!“ zavelel Olwin.

Minangar se vytáhl do sedla a rozhlédl se. Nádvoří zelo prázdnotou. I když nečekal průvody, které by je měly vyprovodit za bránu, nemohl se ubránit ostnu smutku – ani Gaía nepřišla. Nepřišla zamávat, nepřišla

mu něco uštěpačně říct, nepřišla se rozloučit a popřát mu, aby ho klisna shodila do nějakého kravince.

Vzpomněl si na to, co mu Branus říkal pod stromem, a polkl zklamání.

Možná bylo nakonec dobře, že nepřišla.

Možná je čas se posunout dál.

S těžkým srdcem pobídl klisnu. Když projížděli branou, poklepal si ještě na kapsu, aby se ujistil, že má přívěsek od paní Yasamin.

Cuchenan by nikdy neutekl. V lesích se nepochybně něco zvrtilo a horal s vojáky ze strážní věže sledoval horkou stopu – proto se ještě nevrátil. Jen co Minangar dorazí k věži, najdou tam celou skupinku zpátky z úspěšného lovu, dokonce cestou potkají posla, který se bude vracet do Dussu se zprávami o velkém úspěchu.

Určitě.

Rozhodně.

Přesto toho mlhavého rána odjížděl s pocitem těžkosti v žaludku.

* * *

I když se blížilo léto, počasí tomu nenasvědčovalo. Slunce nehřálo, mraky ho schovávaly pod bledý příkrov a od severu přicházel studený ostrý vítr vonící vodou a promáčenou hlínou.

I lesy vypadaly jinak. Zdejší cesty znal básník možná až příliš dobře, většinu z nich viděl nesčíslněkrát, když s Cuchenanem vyráželi vstříc různým dobrodružstvím. Tentokrát mu ale připadaly nezvykle nepřátelské.

Zvěř zmizela.

Vzduchem místy zavál pach hniloby a rašeliny, neznámý a cizí v těchto místech, a když se zanořili hlouběji, obklopila je hustá namodralá mlha.

Koně byli neklidní. Čtveřice vojáků vedená Olwinem napjatě sledovala okolí, jako by ve všech stínech kolem cesty očekávali nepřátele. I Minangar cítil, že na něj sedá chandra, lepivá jako pavučina.

Navečer zastavili v dolíku pod korunami dubů, rozdělali oheň, který alespoň na chvíli rozehnal dotěrné prsty mlhavých par, a mlčky se najedli. Nikdo nic neříkal, ale zamračené výrazy všech dávaly znát, že tu tíživou změnu v ovzduší vnímali všichni.

Minangar vytáhl harfu a chvíli drnkal na struny, rychle ho ale rozbolely škrábance na rukou a nemohl se zbavit pocitu, že něco ve tmě poslouchá. Schoval proto nástroj zpět do látky, do jizev si vetřel Galchobarovu mastičku a pak se stočil pod pláštěm a pokusil se zaplašit nepříjemné myšlenky spánkem.

Něco se dělo.

Ale zatím nikdo netušil co.

* * *

Kráčel lesem uprostřed noci. Do těla se mu zakusoval mráz a Minangar si uvědomil, že vyrazil na cestu jen v tenké košili.

Nedokázal si vzpomenout, kam vlastně šel, jen věděl, že musí jít dál.

O kotníky se mu otíraly kapradiny a za šaty ho tahaly šlahouny ostružin, jako by se ho snažily strhnout z cesty.

Za zády mu zahoukala sova.

Polekaně se skrčil, když se z blízké větve snesl kalous. Peří se mu otřelo o vlasy. Minangar skoro cítil drápy, které mu křísly o ruce, jimiž si zakryl hlavu.

Čekal bolest. Čekal, že na něj zvíře zaútočí jako předtím Símiran.

Ale sova zmizela v bílé mlze a zůstaly za ní jen pokroucené prstence, které se rychle uzavíraly.

Básník se narovnal. Ještě pořád mu divoce bušilo srdce. Rozhlédl se, ale krajinu kolem sebe nepoznával.

Pak zaslechl hlas. Křičel o pomoc.

„Cu?“

Vyrazil tam, odkud se volání ozývalo.

„Cu? Jsi to ty?“

Ostružiníky mu trhaly šaty, trny drásaly látku a škrábaly ho do krve. Pod nohy se mu připletly kořeny, zakopl a málem upadl.

„Cu?“

Hlas se vzdaloval.

Klopýtal dál a volal, ale pak si uvědomil, že se hlas ztratil v lesním tichu.

Zastavil se. Tělem se mu rozlévala bolest a strach.

Proč tu vlastně byl? Kde jsou ostatní?

V mlze se něco pohnulo.

„Cu?“ vymáčkl ze sebe přiškrceně.

Stín tmavl, jak se postava blížila.

Z básníka spadla tíha – poznával ji, výšku i způsob chůze.

„Cu, dobří bohové, kde ses flákal, už jsem se začínal stracho...“

Z mlhy se vylouppl horal. Přes tvář se mu táhly krvavé škrábanece, na krku náhrdelník z rudých kapek a z proseknuté zbroje na břicho se valily cáry střev.

Básník couvl.

„Volal jsem tě,“ zašeptal přízrak před ním.

Minangar se roztrásl. „Cu...“

„Nepřišel jsi.“

„Cu, ach bohové...“

Horal se zastavil na délku ruky. Z modrých očí sál smrtelný chlad a jejich pohled byl mrtvolně nehybný.

Bardovi sklouzly po lících slzy. Tohle se nemohlo dít, musela to být lež, zlý sen...

A pak si najednou uvědomil, že se z mlhy kolem něj vynořily postavy, desítky a desítky těl, která ho obestoupila v těsném kruhu.

„Cu?“ zašeptal Minangar.

Horal kývl hlavou a básník věděl, že to gesto nepatřilo jemu.

Postavy ze stínů se vrhly kupředu. Do zad ho udeřila sukovice. Po pažích sklouzly drápy. Tělo mu zasypaly kopance a rány.

Minangar křičel a snažil se ustoupit, ale neměl kam.

Strhli ho k zemi a tloukli ho dál. Nezavřel oči. Díval se na přízračnou postavu svého přítele a vztáhl k ní ruce o pomoc.

Ale horal jen stál a díval se, jak se kolem barda stahují další útočníci.

Někdo básníkovi přerazil ruku.

Bílá kost vyrazila kůži ven v krvavé spršce.

* * *

Tmou dozníval výkřik.

Minangar si uvědomil, že musel patřit jemu, až ve chvíli, kdy s ním Olwin zatřásl. „Jsi v pořádku?“

Tělo měl sevřené v křeči, ještě pořád cítil bolest k nenesení...

„Hej! Básníku! Mluv se mnou. Co to bylo, zlý sen?“

Konečně otevřel oči a zaostřil na Olwinovu tvář. Pak sklouzl pohledem ke své paži. Ještě před chvílí ji viděl přelomenou v nepřírodném úhlu, s krví řinoucí se mu po předloktí, šlachami přervanými...

A přitom ve skutečnosti žádná krev. Žádná kost. Žádná bolest.

Jsem v lese. Jsem v lese a tohle se mi zdálo.

Znovu se zadíval na Olwina a nejistě kývl. „Ano. Omlouvám se. To ten les...“ Protřel si oči a ztěžka se posadil.

Sen. Byl to jen zlý sen, uklidňoval se a nutil se nepřemýšlet nad tím dalším, co v něm viděl.

Rozhlédl se.

Kromě Olwina na něj shlížela čtveřice čerstvě probuzených vojáků. Měli kruhy pod očima, rozčepýřené vlasy a všichni se tvářili podrážděně.

„Omlouvám se,“ řekl znovu.

Olwin vstal. „Planý poplach,“ oznámil očividně. „Jděte spát.“

Vojáci se opět uložili ke spánku a zakrátko se vzduchem neslo už jen tiché pochrupování.

Minangar ale neusnul. Mlčky sledoval Olwina, který obešel jejich tábořiště a sedl si stranou zády ke stromu s mečem na kolenou.

Básník znal ten posed. Často v něm vídal Cuchenana, když spolu putovali otevřenou krajinou.

Bard chvíli čekal, ale pak se zvedl a zamířil k němu.

„Potřebuješ něco?“ zeptal se kapitán.

Básník potřásl hlavou. „Nemůžu usnout.“

„Hm.“

„Můžu si přisednout?“

„Jsem na hlídce.“

„To nebylo ne.“

Olwin na něj prázdně zíral. „Můžeš si přisednout. Ale povídat si s tebou nemohu. Snažím se nás chránit.“

„Tomu rozumím.“

„Dobře.“ Kapitán znovu otočil pohled do tmy.

Minangar si sedl vedle vojáka a zadíval se do lesa.

Za hranicí světla z ohně se rozpínala noc, neproniknutelná, černá a v bardových očích plná hrůz.

„Před časem jsem takhle viděl světýlko,“ nadhodil a uchechl se. „Cu si myslel, že jsem se zbláznil, ale vyklubal se z něj pidimužik. Takový lesní skřítek, který... který prostě přišel,“ spolkl zbytek historky, když si uvědomil stěnu chladu vedle sebe.

„Rozumím, ano. Mlčet,“ pokýval hlavou.

Olwin opět velmi agresivně neodpověděl.

Minangar se schouli. Věděl, že vedle Olwina je na tom nejbezpečnějším místě, kde teď může být, a přesto se nemohl zbavit nepříjemného pocitu, který v něm sen zanechal.

Protože ať dělal cokoli, pohled mrtvolně modrých očí, které ho odsoudily k záhubě, ho ze stínů nepřestával pronásledovat.

* * *

Ráno mlčky sbalili tábor a pokračovali v cestě, až dokud se před nimi neotevřel pohled na zalesněný svah a špičku věže vykukující z mlhy nad korunami. Ten pohled všichni uvítali, protože neklidné spaní sužovalo očividně té noci celou družinu.

Findrail se pořád otáčel přes rameno a zíral mezi stromy, jako by mezi nimi něco hledal.

Tarlach si šeptal modlitbu k bohům lesa.

Ailil a Brag nadskočili, když se z větve spustila žluva. I samotný Olwin působil zamračeněji než jindy.

A jakmile dorazili na dohled kamenných základů věže, jejich nervozita ještě vzrostla.

Ochoz zel prázdnotou.

Stáj také. Její rozražená vrata ve větru tloukla do stěny.

Dveře u paty věže však někdo pevně zavřel.

Olwin nařídil, aby zastavili ve skrytu stromů, a všichni mlčky sesedli. Minangar napjatě sledoval, jak Findrail

s Bragem tasili zbraně, vzali štíty a vyrazili kupředu, zatímco zbývající muži čekali.

Bard se naklonil k Olwinovi. „Kolik tu má být mužů?“

„Posádka tří a k tomu ti, s kterými sem jel Cuchenan.“

„A těch bylo?“

„Dva.“

Bojovníci doběhli tiše k patě věže. Na ochozu se pořad nikdo neobjevil.

Findrail něco znakoval svému druhovi, ten kývl a odběhl ke stájím. Findrail sám došel ke vstupu do věže a vzal za kovový kruh.

Minangar viděl, jak se Olwin vedle něj napnul jako struna.

Dveře se nepohnuly. Findrail se znovu zapřel – nic.

Brag se mezitím vynořil ze stájí. Pohlédl směrem ke stromořadí, kde čekali ostatní, a potřásl hlavou.

Olwin stiskl čelist. „Žádní koně,“ zamumlal.

„Co to znamená?“ nechápal Minangar.

„Že jsou všichni pryč.“

Anebo je někdo sebral, doplnil si bard v hlavě. A všichni jsou pak pryč úplně v jiném významu...

Žaludek mu ztěžkl.

Findrail s Bragem se zatím společným úsilím pokoušeli otevřít dveře, ale zdálo se, že jsou zavřené zevnitř. Nakonec to oba vojáci vzdali s tichým přístupem a zkusili to s voláním a bušením. Jenže ani to se nesetkalo s lepším účinkem.

Strážní věž zela prázdnotou a zůstávala zamčená jako ta nejčennější šperkownice.

Olwin se otočil k ostatním. „Jdeme!“ zavelel a vyrazil k bráně.

Ailil s Tarlachem vedli koně a Minangar za nimi táhl svou klisnu, která se začala vzpouzet ve zlé předtuše.

Pocit těžkosti zase o něco zesílil.

Nenajdeme tam mrtvou posádku, všichni jsou naživu, jsou někde v lesích a vrátí se každou chvíli. Určitě, uklidňoval se bard, ale vše to v něm vyznívalo do prázdna.

Klisna zafrkala a trhla hlavou tak prudce, až málem letěl k zemi. Natolik se zanořil do boje s její tvrdohlavostí, že si ani nevšiml, že se něco děje – až když Findrail zahalekal, zvedl hlavu.

A všechna tíha z něj spadla.

Dveře do věže se otevřely.

Stál v nich očividně rozespalý mladý voják.

* * *

Téměř ihned pochopili, proč je voják neslyšel klepat – vyškraboval si z uší vosk. Vypadal vyplašeně, pod očima měl černé kruhy z nevyspání a při pohybu se klátil jako opilec. Roztržitě jim pokynul, aby vstoupili.

Ailil s Tarlachem odvedli koně do stájí.

Voják čekal u dveří a klepal se, jako by počítal každý okamžik, než se muži dostanou dovnitř.

Minangar se rozhlédl. Spodní patro věže zaplňovaly příkrývky, zbraně, a především bedny a pytle. Kroupy, cibule, vejce, koš mrkví, sušené maso... Nezdálo se, že by zdejší muži trpěli nedostatkem, ba spíš naopak – jablka v jedné bedně už se kazila.

Někdo je nestíhá zpracovat, blesklo bardovi hlavou.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Olwin.

Voják ani neotočil pohled. „Síg.“

„Co se tu stalo, Sígu? Kde jsou všichni?“

Ze stájí se vrátili Ailil s Tarlachem a Síg neodpověděl, jen za nimi rychle zabouchl, zvedl těžkou závoru a za vrata přisunul ještě těžkou stoličku.

„To je povzbudivé,“ zamumlal Minangar.

I Olwina to rozrušilo, protože uvolnil meč v pochvě.

Voják přehodil přes stoličku naležato ještě další a viditelně se uvolnil. Vypadal, že se konečně zbavil něčeho, co ho trápilo. Upřel na skupinku krhavý pohled a ukázal ke schodům. „Tudy,“ kývl a vykročil do místnosti v patře.

Vstupovalo se do ní otvorem v podlaze a Minangar skoro cítil nechuť všech vojáka následovat. Než se ale stačil nadechnout, Olwin zavrčel a vyrazil za Sigem sám.

Ukázalo se, že místnost v patře věže neskýtá o moc víc prostoru než přízemí – dva namačkané slavníky, stůl a lavice, vedle níž spočívala nejpěknější část celého vybavení, truhla s kováním. Výš na ochoz vedl provazový žebřík.

I kdyby člověk chtěl, v tak malém prostoru nemohl schovat jedno tělo, natož dvě.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se Olwin znovu, zatímco si všichni posedali na lavici.

Síg se zatřásl. „Jsou pryč.“

„Kde pryč?“

„Odešli do lesa. A jsou mrtví.“

Minangar těžce polkl. „Kdo je mrtvý? Kdo všechno je mrtvý?“

Síg k němu stočil unavené oči. „Všichni. Nikdo se nevrátil.“

Bard se zamračil. „Ale kdo? Kdo všechno jménem?“

„Našel jsem tělo.“

„Čí?“

Síg sklonil pohled ke svým dlaním. „Borwinovo. Měl obličej celej od krve a ožranej, jak ho...“

„A kdo další?“ přerušil ho bard rychle, aby mu Sígův popis nezadělal na další noční můru.

Olwin bardovi sevřel rameno. „To by stačilo,“ zarazil ho. „Začni znovu, Sígu, tentokrát od začátku a pomalu. Pověz mi přesně, co se stalo.“

Voják pohodil hubenými rameny. „Přijel sem kluk z osady, že prej se jim v lesích ztrácejí lidi a unáší je divoženky. Ta vesnice je plná lovců, takže jestli si tam neumějí poradit, je to na pováženou. Vahan se s klukem vrátil do vsi a Borwin jel do Dussu a přivedl sem posily s pánem Cuchenanem.“ V propadlých očích se objevil záblesk hrůzy. „Varoval jsem je. Říkal jsem, ať nechodí, že je zastihne noc. A pak se nevraceli a začal ten zpěv a pak jsem ráno našel Borwina...“

„Jaký zpěv?“

„Ženskej zpěv. Vábivej. Říkaly mi... věci. Chtěly po mně věci a slibovaly...“

„Co slibovaly?“

Síg si olízl rty.

„Já... já nevim. Věci. Neumim to dát do slov, prostě chtěly, abych tam šel za nima, a slibovaly mi věci, ale já nešel a pak jsem začal mít sny, kde mi ubližovaly, a už jsem to nechtěl poslouchat...“

„Proto máš vosk v uších, Sígu? Kvůli tomu zpěvu?“ nadhodil Minangar. Olwin po něm šlehl ošklivým pohledem, ale Síg začal příkyvovat jako loutka na provázku.

„Jo, proto. Protože zpívají. Pořád zpívají, když se setmí. Slyším je. Chtěl jsem... klid. Potřeboval jsem klid. Nesmim za nimi jít, všichni jsou mrtví a někdo musí hlídat věž. Věž nemůže zůstat opuštěná, musim hlídat...“ Vojákův hlas začal přetékat panikou na hranici přičetnosti.

Olwin si odkašlal. „Dobrá, dobrá. Pověz mi teď, kterým směrem Cuchenan s ostatními šli. Možná jen pronásledovali nepřátele hlouběji do lesa.“

Síg vstal tak rychle, až sebou všichni cukli. Někteří z nich sáhli po zbraních, ale mladík trhaně přešel místnost a poklekl vedle truhly v rohu. Víko zavržalo.

Minangar si vyměnil pochybovačné pohledy s ostatními. Nikdo netušil, co se děje.

Síg se vrátil a položil na stůl cosi těžkého a podle břinknutí kovového.

Minangarovi se stáhl žaludek. I když předmět zakrývala látka, zmocnilo se ho neblahé tušení. „Co je to?“

„Jsou mrtví,“ řekl Síg přesvědčeně a odmotával špinavý motouz. Když dal stranou poslední cíp látky, barda zalil ledový chlad.

Na stole před nimi ležel meč, jehož tmavé ostří s vyrytými runami poznával až příliš dobře.

Kalvemina.

Cuchenanova zbraň.

* * *

Olwin rozkázal Bragovi s Findrailem, aby se vrátili do Dussu a podali tam hlášení o tom, co jim mladík řekl. Teď jim dával poslední rozkazy. Minangar se opíral zvenku o zeď věže. Vypadalo to, že scénu odjezdu sleduje, ve skutečnosti ale jen zíral skrz hovořící postavy kamsi do dálky.

V hlavě se mu převalovaly desítky otázek a obrazy, které nechtěl vidět. Bránil se jim tím, že se nutil brouzdat ve vzpomínkách Údolím. Řeka, zelené kopce, remízek mezi poli, kde si dával často dostaveníčka s dívkami...

A otec.

Zas a znovu každou z těch hezkých chviliek zastínil před jeho očima obraz vysokého muže s pohledem zakaleným pivem a s opaskem v ruce. Chtěl ze svého syna vychovat sedláka. Poctivé řemeslo, tak to říkával. Nikdy nerozuměl Minangarově lásce k hudbě. Tvrdil, že je to zženštilé a slabošské a bil ho často do krve.

Párkrát mu i zlámal kosti.

Jak by se asi tvářil teď, kdybych se vrátil? Myslel by si pořád, že jsem slaboch, kdybych se ukázal v Údolí v krásných šatech a s kapsami plnými zlata – Minangar z Údolí, slovnutný veršotepec?

Znovu si vybavil otce a potrásl hlavou.

Před ním přece utíkal. Před ním a před životem, který pro něho otec chtěl.

A taky před Borusem, který mi hrozil vidlemi za to, že jsem mu na seně svedl manželku Porcu, pousmál se v duchu.

K čemu by se tedy vracel? K otci, který jím celý život pohrdal? Proč? Aby mu dokázal, že měl pravdu, když následoval své múzy? Aby si na něm zchladil žáhu za své protrpěné mládí?

Beztak už všechny ty strasti odvál čas. A otec se určitě dávno doslechl o tom, jak se jeho synovi daří – a nepochybně si dál myslel, že je z Minangara zženštilý dar-mošlap.

Z toho, že by jel zpět do Údolí, by nic dobrého nevzešlo. Otec by si jen vedl svou a Minangar měl už teď jiný život, takový, po jakém vždycky toužil.

Život v dostatku a spokojenosti, plný vzrušení a dobrodružství a skvělých přátel...

Skvělých přátel.

Skvělých mrtvých přátel.

Ta myšlenka jím projela jako břit do srdce.

Rychle se vrátil v mysl ke krásné Porce, ale pocit strachu přetrvával.

Ani si neuvědomil, že na něj zrzavý velitel mluví. Teprve když mu před očima zamávala ruka, zamrkal.

„Ano?“

„Říkal jsem, že Findrail s Bragem za chvíli vyrazí a že bys měl jet s nimi,“ řekl Olwin.

„Proč?“

„Protože tady ničemu nepomůžeš – obhlédneme teď odpoledne lesy a pak...“

„V pořádku. Pojedu s vámi.“

„Nemáš zbraň.“

„Mám pěstní dýku.“

„Pěstní dýku?“

„Ano. Jsem s ní nepřekonatelný,“ odvětil bard kousavě.

V Olwinových očích se zaleskl soucit. „Minangare, vrať se do Dussu. Tohle není místo pro zpěváka.“

„To nebylo ani předtím. Nejsem baba, Olwine, nepojedu zpátky jen proto, že se situace ztížila. Víš, kolikrát jsem něco takového zažil s Cuchenanem?“

„Ale Cuchenan je mrtv-“

„Není.“

„Slyšel jsi Síga.“

„Slyšel. Ale nevěřím mu.“

„A ten meč? To je důkaz.“

„Není.“

„Je to Kalvemina.“

„To nic neznamená.“

„Cuchenan by se jí nikdy nevzdal, kdyby žil, to přece dobře víš.“

„Nevíme, co se stalo. Mohl...“

„Mohl co? Mohl Kalveminu ztratit? Jen tak?“

„Už ji jednou ztratil, když nás na severu unesla obluda. Není to tak dávno. A přežili jsme to.“

Olwin kývl. „A ty myslíš, že bude mít takové štěstí i podruhé?“

Bard rozhodil rukama. „Proč by ne? Cuchenan je dítě štěstěny – z otroka se stal nejlepším bojovníkem Dvanáctky během jediného roku.“

„A během jediného dalšího z nejlepšího bojovníka mrtvolou. Přiznej si to, Minangare. Tvůj přítel severan už nežije.“

„Nebudu dělat žádné ukvapené závěry. Nevíme, co se stalo. Takže dokud ho neuvidím mrtvého, nehodlám si přiznávat nic.“

„Dost možná ho roztrhala divoká zvířata a...“ začal Olwin, ale bard ho nenechal domluvit.

„Proč mě přesvědčuješ, Olwine? Už jsem k tomu vše potřebné řekl. Zůstanu tady. Jestli se ti to nelíbí, budu klidně spát venku před věží.“

Ryšavý kapitán se na něho zamyšleně zadíval. Zdálo se, že zvažuje, jestli má použít sílu, nebo ne. Nakonec se ale podvolil. „Dobrá. Ale pod jednou podmínkou. Už předtím se mi nelíbilo brát na cestu za neznámým někoho, kdo nemá meč, a teď to vypadá o dost víc nebezpečně. Nebudu riskovat životy žádného z mých mužů kvůli tvé zarputilosti. Jsi v tom sám za sebe. Pokud mě neposlechneš nebo uděláš nějakou hloupost, budeš se s následky potýkat sám. Rozumíme si?“

„Dokonale.“

„Výborně. Ailile! Vyrazíme na cestu! Podíváme se, co se to tu děje.“

* * *

Minangar netušil, čím Olwin vyděšeného mladíka z věže přesvědčil, aby vyrazil do lesa s nimi, ale Síg je nakonec vedl, aby ukázal, kde našel svého druha a ztracený Cuchenanův meč. Tarlach jako jediný zůstal hájit věž a přislíbil, že jim do návratu připraví něco pořádného do žaludku – ostatně zdejší zásoby skýtaly poměrně široké možnosti.

Místo Borwinova skonu se podle Síga nacházelo blízko věže, ale cesta se divoce vlnila mezi křovinami, terén se ostře svažoval a zase prudce stoupal a hned v několika místech museli sesednout, aby si proklestili cestu.

Bard čekal, že se budou koně vzpouzet, k jeho překvapení je ale nesli poklidně a bez jediného zaváhání. Do konce i medová klisna oproti ránu poslouchala, když ji vedl.

Konečně dorazili k dolíku a Síg zastavil. „Tam,“ ukázal neochotně na trojici stromů spojených větvemi. „Tam ležel meč.“

Minangar uvázal klisnu k nejbližší větvi a vykročil kupředu. Za zády slyšel šustění trávy a cinkání postrojů, jak postupně sesedali i ostatní. Síg je vedl stranou k místu, kde objevil mrtvého Borwina

Básník se rozhlížel, ale nic zvláštního neviděl – žádná rozrytá půda značící boj, žádné kosti trčící z hlíny.

Kdo ví, kolik dní už uplynulo.

Zadíval se na trojici stromů v naději, že mu prozradí víc. Široké kmeny, tmavé listí, bledá kůra zvrásněná věkem, kořeny vystupující z hlíny jako nenechavé prsty. Nic, co by stálo za pozornost.

Obešel je.

Rozhodil marně rukama a otočil se na patě.

Najednou si něčeho všiml. O kus dál na kmeni spatřil tmavou skvrnu tvarovanou jako dlaň.

Došel tam a zachvěl se.

U paty stromu našel další.

Vsákla se už dávno do kůry, přesto ostře kontrastovala s její našedlou barvou. Minangar ani na okamžik nepochyboval, že je to krev. Stříkance se táhly vysoko k větvím. Rána zřejmě zasáhla důležitou tepnu.

Komu ta krev asi patří?

Borwinovi?

Cuchenanovi?

Někomu dalšímu?

Najednou se zavlnil vzduch.

Koruny se rozšeptaly větrem.

Ze země se zvedlo listí.

„Miluj mě,“ zašeptal mu někdo do ucha.

Minangar zatřásl hlavou, jako by mu na boltec sedl hmyz, a ohlédl se. Nikde nikdo.

Jenže hlas nezmizel.

„Miluj mě!“ ozvalo se znovu, naléhavěji, a bardovi z toho naskočila husí kůže.

Hlavu mu naplnila sladká melodie.

*... zpívat se mnou, písničky hrát,
do rozbřesku tancovat...*

Písnička zněla poklidně a konejšivě, tišila jeho zármutek, hojila ránu po ztraceném příteli.

Měl by na něj zapomenout a veselit se. Ta myšlenka se Minangarovi napřed přičila, jenže jakmile se její se-mínko objevilo, vyklíčilo v náhlou jistotu.

Proč by ne? Zapomenout na Cuchenana, nechat ho za sebou a nemyslet už na něj, protože takové myšlenky přinášely jen smutek. Ano. Ano, zapomenout na něj!

*... miluj mě a mým se staň,
skloň přede mnou svoji zbraň...*

Před očima se mu roztančily všechny dívky z jeho snů – sladké panny, kterých se dotýkal jako první, usměvavé mladice, jež obdivoval zpovzdálí, ctnostné ženy, jimž za zády manželů sebral čest, i divoké krasavice s tajemným pohledem a temnými touhami.

Jejich tváře se prolínaly a zase mizely, až se slily do jedině, do tváře dívky s kaštanovými vlasy a pihami na nose.

Gaía.

Jenže teď mu připadala docela nudně obyčejná.

Odmítla ho. Patřila teď Oísenovi.

Možná, že je pro něj někde něco lepšího, krásnějšího, draždivějšího, ten nejsladší kousek, co jen čeká, až bude utržen.

A stejně jako předtím i tenhle klíček myšlenky se změnil v neochvějnou jistotu.

Ano, čeká na něho. Jeho královna.

*... navždy spolu budem žít,
v zemi, kde dlí starý lid...*

Cítil se slastně, jako by ho obklopovala mlha nebo prachové peří – měkkost, lehkost, volnost a k tomu touha, divoká a vášnivá, nezkrotná, vše, co jen mu fantazie mohla vykouzlit na víčka, stačilo se natáhnout a...

... jenže v bardovi se cosi vzepřelo.

Nechtěl královnu. Nechtěl život bez Gaíi, nechtěl život, v němž zapomene na Cuchenana.

Ne!

Zamrkal.

Vítr se proměnil zpátky v šum listí. Šepot zmizel. Zpěv odezněl.

Když se rozhlédl, všechno mu najednou připadalo špinavé jako lejno na podrážkách bot.

Otřásl se a otočil trhaně hlavu.

Koně hrabali kopyty ve stejném rytmu ovládaní cizí mocí, jen jeho medová klisna trojčila a poskakovala na místě.

Jsmo ze stejného těsta, ušklíbl se bard a zapátral pohledem po vojácích.

Olwin stál s pohledem upřeným do dále, oči lesklé šílenstvím.

Ailil klečel jako bez rozumu na zemi, i jeho zrak byl zastřený kouzlem.

Jediný Síg se schoulil do klubička, dlaně přitisknuté na uši, pohupoval se sem a tam a ze rtů mu vycházela píseň, jak se pokoušel překřičet hlas ve vzduchu.

Minangar udělal krok kupředu. Zvednout nohu představovalo neskutečné úsilí, jako by ji měl vyprostit z bahna. Jakmile ale vykročil, pominutí smyslů skončilo.

Olwin zamrkal a znovu se zamračil. „Co se stalo?“

Ailil se zmateně rozhlédl.

Síg dál blekotal slova, ve kterých začal Minangar poznávat Veselé paničky z Údolí.

Své Veselé paničky z Údolí.

Rozhodně se narovnal. „Hej. Hej! Přestaň mi prznit píseň, nebo tě do nějaké obsadím – a věř mi, že to chtít nebudeš!“ zatřásl se Sigem.

Mladík přestal pořvávat. Oči se mu šíleně leskly. „Zpívají. Slyšel jsem je, slyšel jsem, jak zpívají...“

„To my slyšeli taky, ale naneštěstí jsme ze všeho nejvíc slyšeli tebe.“

„Co to bylo?“ vložil se do hovoru Olwin.

Síg vytřeštil oči. „Zpívaly. Zlý věci se dějí, když zpívají...“ Začal se kývat sem a tam a mumlal si cosi nesrozumitelného.

Olwin se od něj odvrátil. „Co vy? Našli jste něco? Viděli jste něco?“

Ailil vypadal otřeseně, rozhlížel se a ruka na jílci značila, že si nepřeje nic jiného než odsud zmizet.

„Dobrá, myslím, že jsme viděli dost,“ kývl kapitán rozhodně. „Vrátíme se do věže a zvážíme, co víme. Ráno bude moudřejší večera. Minangare?“

„Hm?“

„Našel jsi tam něco? Viděl jsem, že ses skláněl u jednoho stromu.“

Básník se otočil a zadíval se k místům, kde kůru zbarvila krev.

Mohla patřit komukoli.

Zvířeti.

Člověku.

Nemusela být Cuchenanova.

Proč by tu ale tedy našli jeho meč?

„Ne,“ potrásl rozhodně hlavou. „Nenašel jsem tam nic.“

* * *

Stmívalo se.

Věži dosud voněla večere, kterou Tarlach připravil a která bardovi oproti sušenému hovězímu a sucharům z posledních dvou dní zase připomněla domov.

Síg se s mumláním jakýchsi útržků vět a slov natáhl na slavníku, Olwin se skláněl nad mapou a dohadoval se s vojáky nad možnými směry cesty. Nikdo si tak nevšímal, že básník slezl po žebříku dolů a vyšel ven do vlhkého podvečera. Usadil se unaveně před věží a opřel se o pootevřené dveře.

Mlha za celý den nezmizela a lesy s příchodem šera působily ještě pochmurněji než ráno.

Minangar si přihnul vína z lahve. Cítil se mizerně.

Když sem vyráželi, představoval si, že najdou horala sedět ve věži s nějakou šílenou historkou, z níž pak Minangar utká další skvostnou píseň.

Místo toho máme meč a otázky.

„Všechno dopadlo dobře,“ zamumlal do tmy, jako by hovořil ke svému příteli. „Zastavil jsem Símirana. Sice utekl, ale Yasamin si nevezal, a dokonce jsme chytili Creanu. A mám z toho první pořádné bojové zranění, to bys určitě slyšel rád.“ Promnul si škrábance na hřbetech svých rukou, které se nyní vlivem Galchobarovy mastičky konečně dobře hojily. „Postaral jsem se o to, jak jsem ti slíbil, a Yasamin na tebe teď čeká. Nemůžeš ji zklamat.“

Musíš se vrátit, jasné? Musíš se vrátit z tohotohle proklatého místa živý a zdravý, abys s ní mohl dělat všechny ty věci, které tě vždycky tak pohoršovaly, když jsem o nich začal. Musíš se vrátit. Prosím.“

Zadíval se k lesu v naději, že na jeho hranici uvidí horala přicházet.

Místo toho však zíral jen do bledých cárů mlhy.

Vstal. Pomalu došel k hranici stromů a zadíval se do nich.

Vzpomněl si na meč, na skvrny od krve a na svůj sen, tak živý a ohavný.

Přihnul si vína. „Vím, že tam jsi,“ zašeptal. „Koukej se vrátit, jasné? Moc lidí na tebe čeká. Musíš se vrátit.“

Vítr v korunách zašuměl a Minangarovi připadalo, že zaslechl škodolibé zachechtání.

Vzedmul se v něm vztek. „Musíš se vrátit! Musíš!“ zakřičel a mrštil lahví do tmy. Protrhla mlhu, jako by rozervala pavučinu, a zmizela v lese.

Básník se trásl. Bojoval se zlostí a slzami a nebyl ani zdaleka tak opilý, jak by si přál. Založil si ruce a vykročil podél lesa. Dusal vysokou travou, ani nevěděl, kam jde, jen ze sebe potřeboval setřepat marnost a strach.

Obešel věž dvakrát, než se uklidnil.

Jak něj opadávala zloba, uvědomil si, že zahodil dobrou polovici nedopitého vína. Došel k místu, kde se rozčílil, a zadíval se do lesa.

Měl pocit, že les mu pohled oplácí.

Ošil se.

Ne. Nebude se vzdalovat od věže. Ať si les to víno klidně nechá, ať se jím zalkne!

Bezradně se otočil na patě a vrátil se k věži.

Cvrnkł do pootevřených dveří a chystal se vejít, když ze stáje zaslechl hlasy.

„... vrátíme, co jiného?“

„To jo, ale Olwin chce zítra jet do lesa?“

„Jasně že chce. Pro jistotu.“

„Pro jistotu?“

„Nebud' takový osel, Ailile! Copak to není jasné? Pojedeme, rozhlédneme se, nic nenajdeme, vrátíme se. Olwin není hlupák, aby riskoval, co mu samo spadlo do klína.“

„Myslíš ten meč?“

„Ne, myslím pannu s očima ze zlata – samozřejmě že myslím ten meč, ty osle! Cuchenan je mrtvý a Olwin se do Dussu vrátí s mečem. Co myslíš, že se stane?“

„Myslíš, že z něj udělají jednoho z Dvanáctky? Já ti nevím, Bordacha se přece uzdravil...“

„Bordacha je Raíkův rádce.“

„Protože zchroml.“

„Protože zestárl. Nohy nebo ne, když tě má někdo chránit, lepší mladý a silný než dědula. Raík chtěl Olwina do Dvanáctky už předtím, když se ztratil Mordyc, a teď přišel jeho čas.“

„Ale když...“

„A když mu pomůžeme,“ pokračoval Tarlach významně, „tak z toho třeba kápne i něco pro nás. Olwin půjde nahoru a někdo po něm musí vzít velení stráže.“

„Ty myslíš...“

„Já nemyslím. Jenom ti říkám, jak věci chodí. Tak se v tom lese moc nerozhlížeš a kryj Olwinovi záda.“

„Myslíš, že básník bude dělat problémy?“

„Co?“

„Řekl jsi, ať mu kryju záda...“

„Ach tak. Ne. Minangar je padavka. Má rád svoje víno a děvky. Ten nebude dělat potíže.“

„Ale cestoval hodně s Cuchenanem.“

„A teď cestuje s Olwinem. Je to básník, Ailile, co čekáš, že udělá – uškrtí nás strunou, když odsud odjedeme?“

Prostě se tvař soucitně, říkej, že jsme dělali, co šlo, kdyby se někdo ptal, a víc se v tom nevrtej.“

„A ty divoženky? V těch lesích něco určitě je a...“

„A? V těch lesích vždycky něco bylo. Jsou staré a kouzelné. Kašli na to. Vrátime se do Dussu a on to tu pak někdo vyřeší. Říkám ti, dávej pozor na Olwina a bude nám dobře. On si dobře pamatuje kamarády, uvidíš, že nám z toho něco kápne...“

Minangar stál jako opařený. Až když Tarlach prohlásil: „Tak pojď!“, konečně procitl a rychle se protáhl do věže. Vyplížil se nahoru po schodech a ocitl se tak tváří v tvář Olwinovi.

Olwinovi, který stál uprostřed místnosti s Kalvemínou v ruce.

V bardovi zabublal hněv.

Kapitán si toho očividně všiml, protože došel ke stolu a opět meč uctivě položil na odhalenou látku. „Poctivé řemeslo, to je hned poznat,“ řekl do těžkého ticha. „Je to dobrá zbraň.“

Je to Cuchenanova zbraň, řekl málem Minangar, ale namísto toho polkl jen tiché: „Hm.“

„Všiml sis něčeho venku?“ zajímal se Olwin.

„Mlha. Stromy. Lezavo. Nic, co jsme neviděli už předtím.“

„Zítřka se po okolí pořádně rozhlédneme. A uvidíme.“

„Ano,“ kývl básník studeně. „Uvidíme.“

Zadíval se na Kalvemínu na stole.

Já tě najdu, Cu. I kdybych byl poslední, kdo bude hledat.

* * *

Vojáci hráli večer kostky. Jindy by se k nim Minangar s chutí připojil nebo je alespoň doprovodil hrou na harfu, teď ale neměl na zábavu ani pomyšlení. Při pohledu do

tváří kolem se mu útroby svíraly vztekem z jejich zrady, a tak se pod záminkou únavy odklidil na ochoz věže.

Nepříjemně tam foukalo a zima po chvíli zalézala pod nehty, bard si ale opakovaně připomínal, že je to pořád lepší než neupřímná společnost v patře pod ním.

Snažil se rozvzpomenout na to, co se stalo v lese, jenže měl dojem, jako když nabírá vodu sítem. Čím víc se soustředil, tím zamlženější mu všechno připadalo.

Někdo něco zpíval a pak zpěv ustal. Ale i když si bard předtím jasně pamatoval slova, teď ne a ne vybavit si jedině.

Zůstával jen pocit.

Podivný, lepkavý, vazký, jako pavučina. Zpočátku si připadal hezky, jenže pak se stalo... co ale? Jistě něco zlého, ale čím víc si nad tím lámal hlavu, tím víc se mu myšlenky rozutíkaly.

Za zády mu zavrzal žebřík. Nahoru vyšplhal Ailil na první noční hlídku. Kývl na barda, ale nepromluvil a zašil se na opačné straně ochozu.

Básník se schoulil v kabátci a dál se zamračeně díval do tmy.

Asi tři dny cesty na jih ležela malá osada s nechvalně proslulým hostincem, kde se Minangar po posledním dostaveníčku s dcerami hostinského raději neodvažoval ukázat obličej.

Znovu si vzpomněl na to, jak ho hospodář proháněl hospodou a přilehlými pozemky s kosou v ruce, a pousmál se.

Cuchenan mu přidržel koně, aby mohli uprchnout, básník ujížděl s větrem ve vlasech, Gaía se smála...

Dobré časy. Vráť se ještě?

Najednou ho upoutal záblesk v místech, kam prve zahodil lahev.

Zamrkal a přimhouřil oči.

Dvě světla. Malá žlutá světla jako zářící jiskry v trávě.
Jako pár očí.

Probleskovala tam, vábila ho k sobě.

„Děje se něco?“ Ailil se mu vynořil za zády.

Minangar si uvědomil, že se natahuje dopředu z ochozu, a tak rychle odtrhl zrak. „Ne. Jen únava, zírám do prázdna.“ Potřásl hlavou. „Půjdu spát.“

Ailil se ušklíbl. „Aspoň někdo může vyspávat do rána.“

Minangar to nekomentoval, jen vrhl poslední pohled k lesu, kde spatřil světélka.

Co jen mu připomínala? Kde už je viděl?

Slézal po žebříku a namáhal svou hlavu, aby se vzpomenu.

Byla tak povědomá, tak známá, kde jenom...

A najednou ho vzpomínka udeřila plnou silou.

Pidižvíci!

Potkal přece dubové panáčky loni v lesích, když se setkali s přadlenou osudů, a jednoho spatřil i letos při cestě na sever, když ho Mordyc našel v kapse mrtvého muže.

Jak jsem jen mohl zapomenout!

Ti malí lesní prevíti šli po všem, co teklo...

... a já jsem zahodil lahev vína.

No zahodil...

Vlastně obětoval stromovým bůžkům, no ne?

A stromoví bůžci by mohli tušit, co se tu děje.

Usmál se.

Stromoví bůžci by mu mohli pomoci najít Cuchenana.

Rozhlédl se po místnosti, které dávala jediné světlo rozžehnutá olejová lampička u stropu.

Oranžové světlo tančilo na čepeli stranou odložené Kalveminy a její vyryté runy zářily.

Tarlach už chrápal, Olwin pravidelně oddychoval a Síg se choulil v klubíčku s ušima opět ucpanýma voskem.

Nikdo z nich nebude Cuchenana hledat, sami to říkali.

Básník polkl.

Tam, kde nikdo nepomůže, si musí pomoci sám. A on Cuchenana najde.

Slíbil to.

* * *

Po schodech slezl tak opatrně a tiše, jak jen mohl, odsunul stranou stoličky, odklopil závoru. Když se ocitl venku, zvedl hlavu a zadíval se vzhůru. Ailil se opíral o ochoz a civěl kamsi do dáli.

Minangar se přesunul podél věže stranou, kam na něj voják nemohl dohlédnout, a zamířil tiše k lesu.

Mokrá tráva se mu otírala o nohavice a brzy ho na kotnících studilo. Než došel k hranici stromů, dvakrát zavrával, jak kráčel po nerovném terénu, nakonec se však ocitl pod šumícími korunami.

Rozhlédl se.

Neviděl ani houby a cítil se jako pitomec.

Tohle je zase jednou skvělý nápad, Minangare, vážně. Jít do lesa, kde se Cuchenan ztratil, sám, uprostřed noci a nikomu o tom neříct. Skutečně, hlavička...

„Jsem tady,“ zašeptal.

Nikdo mu neodpověděl.

Minangar si připadal ještě víc jako pitomec.

Je tady. No a co? Koho by to mělo zajímat?

Vždyť ani nevěděl, jestli to v trávě skutečně spatřil pidižvíka. Možná tam seděly dvě světlušky, možná měl mžítky před očima – moc se nevyspal, včera se mu zdály noční můry, v myšlenkách převaloval zmizení přítele, dávalo by tedy smysl, že má vidiny.

Znovu zamžoural do tmy.

A pak sebou trhl, když se ani ne krok před ním rozzářil pár žlutých očí.

Skřítek seděl na větvi a klimbal nožkama. Nakláněl hlavu ke straně, sem a zase tam, jako by Minangara hodnotil.

„Ehm, já tě... zdravím, duchu toho... tohoto stromu.“

Tohle je asi nejidiotštější plán, s jakým jsem kdy přišel.

„Dnes večer jsem ti, ehm, věnoval víno. Lahev. Hodil jsem ji mezi stromy jako obětinu. A potřeboval bych tvou pomoc.“

Skřítek na něj dál netečně zíral a v ohnivýchhledech nešlo poznat, jestli se básníkovi vysmívá, nebo mu věnuje plnou pozornost. Minangar proto pokračoval: „Hledám přítele. Ztratil se někde v lese a já ho potřebuju najít. Tohle je jeho.“

Dotkl se jílce a neobratně vytáhl Kalvemínu.

Tížila ho u pasu od chvíle, kdy vylezl z věže, a teď, když ji držel, mu mravenčilo v prstech.

Skřítek vstal a naklonil se k meči.

Minangar pozvedl ostří výš. Zlatá zářící očka se odrážela na čepeli.

Šotek se narovnal.

Pazouru si zastrčil do míst, kde bard tušil ústa, a vydal cosi jako hvizd z dřevěné píšťaly.

Minangar málem vyjekl. Snad ze všech koutů lesa se vynořila světélka – u kapradiny, vedle pařezu, za stromem, v keři, v koruně... Jejich zraky zářily jako zadečky světlušek, osvětlovaly les a stahovaly se kolem barda jako smečka hladových vlků.

Naprosto nepochybně můj nejidiotštější plán, problemu mu hlavou, zatímco polekaně couvl.

Skřítki ho semknuli v kruhu.

A dost možná poslední.

Ani ho nenapadlo, že drží v ruce meč.

To mu došlo až pak, co na čepel skočila dvojice skřítků. K Minangarově úlevě mu ale nešli po krku. Ťapali po železe, ukazovali na runy a vydávali zvuky, jako by o něčem rokovali.

Někdo Minangara zatahal za nohavici. Stočil tam pohled. Další skřítek. Mával ručkama a poskakoval nahoru a dolů.

Básník sklonil meč.

Oba šotci se po něm svezli jako po skluzavce a s hihňáním zmizeli někde v křoví.

Minangar si klekl, ruku zapřenou na jílci. „Víš, kde je ten, koho hledám?“ zeptal se skřítku u svých nohou.

Šotek přikývl.

„Mám jít za tebou?“

Namísto odpovědi ho něco bolestivě cvrnklo do spánku.

„Au!“ sykl a zvedl hlavu. Zpoza kapradí vyběhl dubový panáček s náručí žaludů, které působily při jeho velikosti jako ohromný náklad.

Skřítek před Minangarem na ně ukázal.

„Žaludy. Co s nimi?“ nechápal bard.

Dubový panáček vyběhl Minangarovi až na rameno a foukl mu do ucha.

Minangar sebou trhl, ale pak si vzpomněl na to, co říkal Síg, když přijeli – uši ucpané voskem.

Pochopil. Sebral ze země žaludy, promnul je v prstech, aby je zbavil hlíny, a kývl.

Budiž. Už takhle je to nejspíš sebevražda, tak proč v tom nepokračovat.

Udělal, co po něm skřítkci chtěli, a rozhlédl se po zástupu jasných očí zářících ze tmy.

„Co teď?“ Vlastní hlas slyšel tlumeně, jako by měl hlavu ponořenou pod hladinou.

Skřítkci ho znovu zatahali za nohavice.

Minangar vstal. Otočil se ještě jednou k věži. Stála tam netečná, velký černý obrys na pozadí hvězdnatého nebe.

Kde není pomoci ostatních, tam si musí člověk pomoci sám.

„Vedte,“ zašeptal.

Skřítkci vyrazili do lesa.

Bard je následoval s Kalveminou v ruce.

* * *

Vedli ho v zářivém průvodu lesními stezkami a básník si připadal jako hrdina z písni slavného barda Glanmara.

Hrdina s mečem z dávných časů vstříc záchrane přitele...

Samozřejmě mu to vydrželo jen do prvního zaškobrtnutí, kdy přehlédl ve tmě kořeny a zcela nehrdinsky se rozmázl i s mečem z dávných časů na zemi. Pro zbytek cesty tedy Kalveminu nešikovně zasunul za opasek a pokračoval se zvýšenou opatrností.

Než se zastavili, měl od meče otlučené koleno a bok.

Skřítkci ho vyvedli na travnatý vršek a divoce znakoali, aby se přikrčil. Zalehl proto do vysokého býlí a s trpkým vědomím, že si právě asi nevratně ničí kabátec, se plazil mokřím podrostem kupředu.

Pod svahem se rozkládala řídká bučina a mezi stromy blikala hejna světlušek. Vypadaly jako živé hvězdy, které zčistajasna sestoupily na zem. V jejich nazlátlém světle spatřil Minangar výjev, z něhož mu spadla brada.

Mezi stromy se pohybovaly ženy. Šaty lehké a rozvláté jako pápěří, ve vlasech vpletené květiny, na ruku věnečky z větví a čerstvých listů.

Divoženky.

Na kmeni vyvráceného stromu seděla ta, která musela být jejich královnou. I ona na sobě měla lehkou řízu

ze zelené látky, chodidla i paže opletené náramky ze stříbra a břechtanu a v medových vlasech korunu z větví, pírek a květin, která Minangarovi mrazivě připomínala krále zbojníků Gweilmara. Z tváří jí vyzařovala mladistvost a krása. Upíjela nápoj z dubové misky a spokojeně kynula roztančeným žínkám do rytmu, který slyšely jen ony.

I když byly všechny ženy nádherné a v nemnoha případech polonahé, básníka zaujalo něco jiného – a srdce mu poskočilo radostí.

Uviděl totiž Cuchenana.

Seveřan stál u královny divoženek vysvlečený do půli těla a oděný ve směšných provazcích popínavých rostlin, s věncem z květin na hlavě. I když stál k bardovi zády, Minangar ho poznal okamžitě.

„Cu,“ vydechl šťastně a nadzvedl se – v tom okamžiku na něj ale naskákali snad všichni skřítci kolem a zatlačili ho zpátky do kapradí.

Básník se zamračil. „Co to děláte? Našli jsme ho!“

Jeden z panáčků se mu postavil před obličej a začal rozevlátě gestikulovat. Několikrát se udeřil rukama do břicha, aby pak na konci ukázal na básníka a přešel si prstíky pod krkem.

„Dobře, chápu,“ přikývl bard šeptem a naklonil se, aby viděl lépe na palouk.

Kromě Cuchenana stálo kolem královny v půlkruhu ještě devět mužů. Ve dvou poznal básník vojáky Dussu, v dalším posla, který měl prověřit, co se v lesích děje. Jednomu muži se na krku a prsou táhly vybledlé jizvy od drápů nějakého zvířete, chlap vedle něj zase působil díky mohutným svalům jako socha. Všechny spojovaly nejen prapodivné úbory z listí a květů, ale také ostražitě pohledy upřené do různých koutů lesa. Vypadali, že čekají, až se z nich vynoří nebezpečí.

Minangar se chtěl posunout ještě kousek, ale před obličejem mu znovu začal poskakovat dubový otrava.

„Co zas?!“ zavrčel básník.

Skřítek si přejel prsty přes břicho a Minangar zvedl oči k nebi. „Ano, ano, pochopil jsem, necháš mě prosím...“

Pidižvík ale nepřestal.

Znovu si přejel prsty po břiše, pak vyskočil tak vysoko, že skoro převýšil ležícího barda, a naléhavě ukázal dolů k divoženkám.

Minangar se zadíval na půlkruh mužů. Všichni se v té chvíli natočili tvářemi ke královně. A strašlivá tíha, která z básníka spadla, když horala uviděl živého, se znovu vrátila.

Cuchenanovi se přes břicho pnula dlouhá černá jáma.

Krev už v ní dávno zaschla a utvořila tmavou krustu. Rozšklebenou fialovou kůži spojovaly dohromady zelené výhonky, jako by z horalových útrob rašil keř. Takové zranění znamenalo smrt.

Horal však nebyl sám, kdo něco takového utrpěl.

Jeden z vojáků z Dussu měl na prsou neméně strašlivou ránu, dalšímu zdobily kůži pod krkem černé podlitiny ve tvaru mužských dlaní a nad nimi byla temná rána, v níž rašily květiny. Světlovlasému poslovi slepila plavé kadeře krev...

Básníkovi vyschlo v ústech.

Mrtví, dralo se mu na mysl. Všichni jsou mrtví.

Mezi stromy se vynořily další divoženky a Minangar málem zaklel.

Mezi žínkami se potácela dvojice vojáků, které poznával.

Findrail s Bragem.

* * *

Findrail sebou vzpurně trhl. Srdce mu divoce tlouklo, a i když ještě před chvílí cítil radost a nadšení, rychle z něho vyprchávaly. Snažil se vybavit si, co se stalo, ale jeho paměť se ponořila do stejně husté mlhy, jaká je celou cestu provázela – viděl cestu, stromy, které míjeli, prudký svah dolů a hraniční kámen s nakreslenou značkou, která značila, jak daleko leží strážní věž.

Pamatoval si, že s Bragem žertovali o tom, co udělají, až se vrátí do Dussu. Findrail navrhoval zastavit se hned za branou v nevěstinci a trochu se tam uvolnit, než podají hlášení. Brag naopak říkal, aby do bordelu zašli až večer, kdy budou mít celou noc pro sebe a povinnosti z krku. Nakonec se shodli, že ponechají zábavu po práci, a Findrail už se nemohl dočkat, až dojedou za hradby. Těšil se, že nechá za zády tu nepřírozenou lepivou mlhu, z níž ho mrazilo v duši.

Pak se před nimi cesta zúžila a museli sesednout.

Žerty šly stranou, protože koně začali vyvádět jako pominutí.

A potom...

Co se to stalo potom?

Slyšeli opravdu hlasy, nebo jen šumění větví ve větru?

Matně si vybavoval jakési přízračné postavy, které je k sobě lákaly.

*... veselit se, nikdy lkát,
když mě budeš milovat.
Navždy spolu budem žít,
v zemi, kde dlí starý lid...*

A pak prázdno. Jako by usnul a probudil se až teď, když klopýtali mezi kořeny.

Koně zmizeli, meče jim někdo sebral, a to nejhorší – ruce jim svázali břečťanovými výhonky. Ať se pokoušel

přervat je sebevíc, nedařilo se mu to. Upletená pouta držela trojice žen, které je vedly jako psy. Občas se na ně otočily a smály se. Ne krutě nebo zle, spíše potěšeně, jako by vedly muže za zábavou. Chvillemi dokonce zpívaly. Něco v jejich hlasech bylo tak laskavé a uklidňující, že to Findraila vždy ukolébalo ke klidu.

Zadíval se na Braga, který šel vedle něj. Vypadal potlučeně, na tváři měl krvavé škrábance a hlínu, na rameni mu povlávaly cáry roztrženého pláště. Zakabonil se pokaždé, když se na svého druha podíval, a Findrail nedokázal přijít na to proč.

Udělal snad něco špatně?

Sám cítil bolest. Pod žebry ho nejspíš někdo nabral kolenem, a když se zadíval na klouby svých rukou, měl je sedřené do krve. Nedokázal si vzpomenout, co dělal, ale i tak cítil v žaludku vinu a v mysli osten hanby.

Ženy se najednou rozesmály a nadšeně poskočily.

Findrail vzhlédl.

Mezi stromy spatřil roje světlušek, které ozařovaly řídkou bučinu. Shromáždilo se tu dalších devět žínek, tolik podobných těm, které je přiváděly. Za nimi spatřil ženu tak nádhernou, až se mu zastavil dech.

Vstala a její šaty se zavlňily jako hladina neklidného jezera.

Findrail si okamžitě všiml jejích nohou, bosých chodidel a mléčně bledé kůže, stehén, která vykukovala svůdně zpod látky, boků, jež se vlnily, zvaly ho blíž...

Das aby spral děvky v podhradí, tohle byla bohyně!

Pohybovala se s ladností laně, měla taneční gesta, a i když její tvář viděl jen ve světle poletujících světlušek, připadala mu jako to nejúchvatnější stvoření, co kdy spatřil.

Padl na kolena.

Uviděl, jak se usmála, a srdce se mu zachvělo.

Usmála se! Pro něho!

Díval se na její rudé rty a představoval si, jak sladce chutná jejich polibek.

Zastavila se vedle něj a jemně mu pokynula, aby vstal. Poslechl. Udělal by cokoli, co by po něm chtěla.

Přejela mu dlaní po tváři a Findrail si v té chvíli uvědomil vlastní vzrušení.

Zpanikařil a pokusil se ho zakrýt, ale bohyně se jen znovu usmála a promluvila. „Mladý a náruživý,“ zašeptala sladce. „Ukaž mi víc.“

Ovinula ho pažemi v horké náruči a vroucně k němu přitiskla své tělo. Pak ho políbila.

Naplnila ho touha a chtíč tak silný, že málem zapomněl na své svázané ruce. Žena voněla jako rozkvetlý vřesový palouk, dálkami, které nikdy nespatriil, ale bolestně chtěl...

Lačnil ji k sobě přivinout, ale nemohl.

Spokojeně mu přejela dlaní po stehně a Findrail zasténal.

Odtáhla se od něho.

Chtěl ji následovat, chtěl víc, chtěl k zešílení víc...

Ale bohyně potřásla hlavou a zašeptala: „Uvidíme.“

Pak se otočila k Bragovi.

Zdálo se, že se ho kouzlo té krasavice ani netknulo. Když k němu zamířila, rozhodně ucukl a o krok couvl, za zády ho však zarazily divoženy, nenechavé ruce ho zatlačily na kolena před jejich královnu.

„Chtěl bys jít se mnou do zemí zelených kopců a věčného mládí, kde mě budeš chránit a milovat?“ zašeptala.

„Táhni, čarodějnice!“

„Vzpurný a silný. Líbíš se mi.“ Poklekla k němu a přitiskla své rty na jeho, divoce a vášnivě, až mu z prokousnutého rtu vytryskla krev.

Findrail ucítil strašlivou vlnu žárlivosti.

„Ne!“ vykřikl a trhl bezmocně svými pouty. „Ne!“ Měl takový vztek, že si málem ani nevšiml, že pouta kolem jeho rukou náhle sama povolila a sklouzla na zem.

Bohyně se ladným krokem vrátila zpět ke stromu a tam se usadila. Findrail až teď uviděl, že ji obestupuje deset mlčenlivých mužů – některé z nich poznával a všiml si i zvláštních ran na jejich tělech. Mladý voják klouzal pohledem z jednoho na druhého a kouzlo, které mu zatemňovalo rozum, se rychle vytrácelo.

Uviděl Cuchenana, jehož jindy modré oči pokrývala mlha, a uvědomil si, že hledí na mrtvého muže – to, co měl na břiše, nemohl přežít ani on.

Musí se odsud dostat pryč.

Musí do Dussu, varovat všechny, co se tu děje, že jsou v lese čarodějnice!

To s nimi přece bojoval, když je obklopily v lese, to proti nim stanuli s Bragem...

Ale co se stalo, že se ocitli tady? Vždyť to byly jen tři žínky, jak se mohlo stát, že je dva ozbrojení muži neporazili?

Ozvalo se kovové zazvonění, jak do hlíny dopadla zdobená dýka.

„Po mém boku je místo jen pro jednoho z vás,“ promluvila bohyně a v té chvíli se všechny Findrailovy pochyby rozplynuly. „Jen jeden může být v mé družině.“

Dívala se na něho vyzývavým pohledem. Jeho paní, jeho královna – a on pochopil, co musí udělat.

Brag to očividně pochopil ještě dříve, protože skočil po hozené dýce jako první.

Findrail se vrhl vpřed.

Tohle nemůže dovolit!

Drapl svého druha za potrhaný plášť a škuhl jím dozadu přesně v okamžiku, kdy se vojákovy prsty taktak dotýkaly železa.

Brag odlétl po zádech do trávy. „Ty pitomče!“ zaklel.

Findrail ho kopl. A znovu a znovu a pak mu stoupl na žebra s takovou razancí, že ucítil prasknutí. Z toho zvuku mu po páteři proběhlo spokojené zamrazení.

Ano! Jen víc!

Znovu si nakročil.

Brag vykopl a prolomil mu patou koleno.

Findrail zařval a zřítíl se k zemi. Dlaně mu uklouzly v mokré trávě, skončil na boku s hlavou v hlíně.

Zaplavila ho bolest. Před očima se mu zatmělo, do prošlápnuté nohy jako by se mu zabodlo tisíc nožů. Než se vzpamatoval, Brag ho povalil na záda a fackoval ho, zleva zprava, rána za ránou drsnější a drsnější.

Něco křičel, ale Findrailovi bušila krev v uších tak silně, že slova nevnímal. Vyrázil loktem a zasáhl zlomená žebra – Brag zaúpěl a vypadl z tempa. V té chvíli se Findrail vzepjal v bocích a překvapeného druhu shodil.

Vládu nad tělem převzal vztek. Navalil se na Braga a vši silou mu zatlačil loket do krku.

Brag zachrčel. Patami ryl do země. Kopal, bušil rukama.

„Chcípni, svině,“ odplivl si Findrail.

Najednou ho do boku zasáhlo něco ostrého, a když sklonil hlavu, uviděl, že se Brag šátrající rukou musel dostat k dýce. Její jílec Findrailovi trčel z košile.

„Ty parchante!“ zavyl. Uvolnil sevření – Brag se sípavě nadechl a rozkašlal – a Findrail mu zarazil prsty do očí.

Brag zaječel. Zmítal se a bránil, ale Findrail nepovolil, naopak přitlačil.

Cítil divokou zvířecí radost. Radost z porážky svého protivníka, z toho, jak jeho oči pukly, jak Brag kvílí a škemrá jak malá holka – a Findrail se smál. Vyškubl dýku ze svého boku a bodl a chechtal se ještě dlouho poté, co se jeho nepřítel přestal zmítat.

Pak se svalil stranou. Chtěl vstát, ale zavrával, pro-
lomená noha ho neunesla, a tak se jen přetočil na bok
do trávy.

Bolest se vrátila silněji než předtím. Zadíval se nechá-
pavě na bok, kde se mu rozpíjela krvavá skvrna.

Kdy se to stalo?

V hlavě měl prázdno.

Dotkl se rány a překvapeně se zadíval na své prsty.
Pokrývala je krev a sklivec.

„Co to...“ zašeptal a zarazil se.

Znovu ho přepadl pocit hanby a provinilosti, i když
netušil proč.

Matně si vybavoval boj, někdo ho napadl a on ho za-
bil, ale kdo?

Kde mají koně?

Kde je Brag?

Rozhlédl se.

Jeho pohled padl na válečníka, který ležel pouze půl
kroku od něho.

Podle chrčivých zvuků pomalu dodělával a Findraila
se dotklo mrazivé poznání. To když uviděl krvavé brázdy
na lících svého druha a obří rozšklebenou propast v jeho
prsou.

Hlas se mu zadrhl v krku.

Ale to přece...

Přece nemohl...

On by určitě ne...

Prudce otočil hlavu. Téměř neslyšně se vedle něj zje-
vila nádherná bohyně. A on v tu chvíli ucítil znovu jis-
totu jako předtím.

Jistěže ho zabil.

Zabil ho pro ni.

„Má paní,“ promluvil, ale umlčela ho letmým pohy-
bem.

Nedívala se na něj, ale na Braga. Došla k němu, sklonila se a přejela mu dlaní po hrudi. Bragův dech se zklidnil a prohloubil. Pak ho políbila.

V krvavých očních důlcích se cosi pohnulo.

Findrail s úžasem sledoval, jak z jam po očích vyrůstají šištice a poupata modrých květů a jak díru na prsou sešívají šlahouny jitrocele.

Brag vydechl a začal se rozhlížet.

Bohyně se usmála. Vstala a podala mu ruku.

Padlý bojovník ji přijal a vstal.

„Vítej v mé družině,“ zašeptala.

Společně pak vykročili k ostatním.

Findrail se zamračeně zvedl.

Nevěřil svým očím! Vždyť za ni bojoval, chránil ji, porazil ho. A ona ho zradila!

„Má paní!“ zvolal a zapotácel se.

Ani se neotočila, jen usedla znovu na kmen stromu a Brag se zařadil po bok mlčenlivých strážců.

Kolem Findraila se uzavřel kruh divoženek. Blížily se k němu, cítil teplo jejich těl. Voněly jako divoké růže, jako švestky na horkém slunci, jako kvetoucí jabloně. Vzrostla v něm touha, ale i strach.

Pozvolna si vzpomínal na to, co se stalo v lese.

Na to, že před nimi na cestě stály tři ženy, které začaly zpívat – a on se vrhl na Braga jako smyslů zbavený.

Na to, jak mu dal pěstí a roztrhl plášť, když se Brag pokoušel Findraila přimět k rozumu.

Na to, jak vlastního přítele zaklekl do země, aby ho divoženky mohly spoutat.

Zděšeně se zadíval na sedící ženu.

Najednou už nevypadala tak nádherně jako předtím. Byla krutá a ohavná, její rysy připomínaly rozvlněný obraz v zakalené vodě a oči bodaly jako tisíce ledových vloček.

Znovu si vybavil boj, který se odehrál tady v bučině, a s každou vzpomínkou mu žaludek těžkl víc a víc.

Brag chtěl tou dýkou zabít tu čarodějnici, proto k ní běžel, ale Findrail ho zadržel.

Celou dobu se jeho druh jen bránil ranám. Když hrozilo, že mu Findrail prošlápne hrudník, prolomil mu nohu. Tam, kde mu mohl dát pěstí, ho fackoval. Křičel na něj – a ta slova se teď Findrailovi vrátila s děsivou jasností. „Probuď se!“ řval na něho Brag. „Probuď se!“

Bodl ho do boku, až když musel.

A Findrail mu za to vydloubl oči a probodl srdce.

Mladý bojovník roztřeseně zavrával, ale někdo ho chytil.

„Neboj se,“ řekla mu divoženka. „Užijeme si spolu.“

Vypadala překrásně, s pletí bílou jako mléko a očima jiskřivýma jako první sníh.

Strach z něj vyprchával, jako když se v jasném světle cupuje mlha.

Přivinula se k němu druhá, z jejichž divokých rusých vlasů cítil sladkost, prsty mu škádlivě přejela po krku.

Ten dotyk ho vzrušil.

Natáhl se a přitáhl ji k sobě, tělo na tělo, jako by jí chtěl předat všechnu horkost svého klína. Přitiskl své rty k jejím. Chutnaly sladce jako med.

Její prsty zašmátraly po jeho košili, aby ji strhly.

Proč se jich vlastně bál?

Do boku mu proniklo cosi ostrého, tak prudce a náhle, až vyjekl.

Ach ano, proto se jich bál...

Divoženka svírala dýku, kterou mu vytrhla z boku. Další rána přišla do prsou.

Hekl.

Odstrčil ji od sebe, ale obklopily ho v těsném kruhu. Sladká vůně se změnila v hnilobný puch, krásné rysy

ustoupily puchýřům a vráskám. Ohavné babice zvedaly ruce a zas a znovu mu pařáty rvaly kůži a vlasy.

Upadl.

Škrábaly ho do rukou, jimiž se snažil chránit si tvář, bily ho do prsou a kopaly do nohou, až ho strhly k zemi.

Zavalily ho. Bolest přicházela odevšad. Rvaly mu vlasy, rubaly ho do ledvin, surově trhaly kůži. Pak našly klacky a začaly ho tlouct.

Mezírkou mezi jejich chodidly spatřil bohyni sledující řež jako nějaké představení.

„Má paní, prosím...“ zašeptal Findrail z posledních sil, ale vzápětí ho větev tvrdě zasáhla do čelisti a vyrazila mu ji z kloubu.

S posledním dechem se díval na svého druha, jehož slepé oči zarostlé květy ho nesmiřitelně pozorovaly.

* * *

Minangar se ani nepohnul. Dokonce i potom, co divoženky zmizely s tancem a zpěvem kdesi v lesích a mlze, zůstal ležet bez dechu, vmáčkнутý do kapradí, pokoušející se splynout se vším kolem sebe.

Pidižvíci z něj po chvilce seskákali a vydali se dolů po svahu.

Básník si vytáhl ucpávky z uší a roztřeseně je následoval.

V lese bylo překvapivé ticho. Kromě šustění trávy, ve které se pohybovali duboví panáčci, Minangar neslyšel nic.

Skřítci doběhli ke kmeni stromu, kde tichým pískáním oslavili nález nedopitého nápoje v dubové misce, několik dalších se shromáždilo u tmavé hromádky.

Minangar se zastavil tři kroky od ní a zhluboka se nadechl.

Dobře věděl, co to je.

Čpěla močí, krví a dalšími pachy, jaké si pamatoval z bojiště z poslední zkušenosti s pidižvíky. Tehdy ale ležela kolem jen těla neznámých nepřátel, ne muže, se kterým ještě dnes ráno cestoval.

Věděl, že tma je v tomto případě jeho přítelkyní. Nic neviděl.

Podle toho, jak se na něj to klubko čarodějnic vrhlo, to ale bude hodně zlé...

Polkl a donutil svou představivost přestat přemýšlet.

Věděl, že teď může udělat jen jedinou věc, a naskakovala mu z toho husí kůže.

„Jsem hrdina, jsem hrdina,“ šeptal si mezi zuby, zatímco se sklonil a hmátl před sebe.

Bylo to teplé.

Lepilo to.

A čvachtalo.

Odvrátil hlavu a bojoval se žlučí v ústech. Netušil, čeho přesně se to dotkl, ale rozhodně na to netoužil sahat znovu.

„Jsem hrdina, no tak, jsem hrdina jako Cu,“ opakoval si sykavě.

Napodruhé našel v mrtvé hromádce rameno. Z něj dohledal ruku.

Zatáhl za ni.

Tělo se pohnulo. Pak se ozvalo ohavné lupnutí a Minangar se zhroutil do trávy s urvanou paží v prstech.

To už nevydržel a začal zvracet.

Ne! Nedokáže to! Nejde to!

Tu... tu věc, ležící v trávě, nedovede odnést zpět k věži! Nezvládne to!

Je básník, žádný hrdina! Sice má meč, ale Kalvemina ani náhodou nepatří jemu, je...

Je Cuchenanova.

Znovu si vzpomněl na děsivé zranění v jeho břiše.

Někdo ho sekl.

Někdo ho zabil.

Síg měl pravdu. Všichni jsou mrtví.

Cuchenan je mrtvý.

Minangarovi se do očí draly slzy, ale stiskl zuby a vrátil si facku.

Cu není mrtvý! Stál na nohou, chodil a dýchal. Dokud se hýbe, žije.

A dokud žije, můžu ho zachránit!

Jediný mrtvý je tu Findrail, ta rozčvachtaná hromádka, co smrdí jako horkem puklá žába v kravinci, a když ho tu nechá, do rána se sem stáhnou všechna zvířata z okolí. A kdo ví, jestli by z těla vůbec něco zůstalo.

Musí ostatní přesvědčit, že je nebezpečí skutečné. Musí Findraila odnést k věži, aby mu uvěřili.

Obrátil se znovu k tělu.

Je to jen mrtvola. Ty už jsem viděl. Prostě mrtvé tělo, nic víc.

Donutil se znovu najít rameno. Po hmatu zvedl zbývající bezvládnou ruku a s odporem si ji hodil kolem krku. Levicí ji chytil, trup si opřel o záda a pravicí ho přimáčkl, aby mohl jít. Něco mu stékalo za krk.

Třásl se po celém těle zimou a odporem, ale věděl, že lepší už to nebude.

„Mám Kalveminu a jsem hrdina,“ zopakoval si povzbudivě a s heknutím vstal.

Findrail byl těžší a neforemnější, než bard doufal. Pod těžkou vahou se potácel, ale udržel se na nohou.

Zadíval se na dubové panáčky a kývl. „Můžeme?“

Skřítkci se pomalu pohnuli a vyrazili vpřed.

Bard je následoval.

* * *

Poslední kus lesem se plazil po čtyřech. Pot z něj lil, že skoro neviděl na cestu.

Kalvemina ho tloukla do nohy, nejspíš se mu mstila za ten nečekaný výlet, a básník netušil, kolik toho z Findraila ve skutečnosti donese zpět. Měl nepříjemné tušení, že ve tmě pár kousků ztratil, když mrtvého táhl za chodidlo.

Toliko k hrdinství.

Z věže ho spatřili téměř hned, jak se vypoťácel z linie stromů.

„To je on?!“

„To je on!“

„Zatracený zpěvák!“

Křik, drcnutí závory, vrzání dveří.

Kroky. Někdo vybíhal ven z věže.

„Hej! Kams to zmizel? Já věděl, že tě mám poslat zpátky do Dussu!“ Tenhle nakrknutý hlas podtržený vzteklým dusotem byl Olwin.

Minangar se zapotácel a znovu upadl na čtyři. Tělo z jeho zad se skulilo do trávy.

Olwin už stál skoro u něj, v ruce olejničku, která rozháněla stíny. „Barde!“

Minangar se třásl.

Nezvedl oči, když k němu dorazily dva páry běžících nohou, ani když se zastavil třetí a někdo nad jeho hlavou zalapal po dechu.

„Dobří bohové! Co to je?!“

Důvod, proč jsem rád, že jsem nejel do Dussu, pomyslel si Minangar trpce.

Světlo olejničky přescočilo po trávě, někdo posvítíl bardovi skoro až do obličeje.

„Co to je? Kdo to...?!“

„To je Findrail, pane, a... och! Och bohové...“

„Barde!“